

15 12 67

நூல்வகை

ஆச்சர்யர்: படாம்சிக்னீவா

ஆ.செ. கோவேஸ்

விலை
30
சதம்

கலை, இலக்கீய மாத திடும்

* மாண்பும் சூலக்காலை வினாக்கள் *

எமது யன்னல்கள்
அழகான வீடுகள்
இன்னும்
அழகாகக் காட்டும்

கேற்றுகள், மெசின்
வண்டிகள்
தயாரிப்பதிலும்
நாம் முன்னணியில்
நிற்கின்றோம்

எமது தொழிலை நீங்கள் ஆதரிப்பதென் மூலம்
வேலையாற்ற வாலிபரில் ஒரு பகுதியினருக்கு
வேலை வழங்குகிறீர்கள்

வேலழகன் தொழிற்சாலை

கிருதான விதி, கன்னகம்.

* மாண்பும் சூலக்காலை வினாக்கள் *

New Jaffna Picture Palace

75. Kasturiar Road, JAFFNA.

கிறிஸ்மஸ், நியூ இயர், தைப்பொங்கல், புது
வருட வாழ்த்துக் காட்டுகள் மொத்தமாகப்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பல பல வடிவங்களில், பல வண்ண நிறங்களில், பலவிதமான அமைப்புக்களில் வாழ்த்துக் காட்டுகள் எம்மிடையே இருக்கின்றன. மொத்தமாகப் பெற்றுவோர் தொடர்பு கொள்ளலவும்.

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பினால் யாழ்ப்பாண எமது சில்லறை விற்பனை யாளரிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
57, கூரியக்கை, பாழ்ப்பாளை.

'மல்லிகை' அக்டோபர் மஸர் பார்த்தீஸ், சுதந்திரம் இத்தகைய இலக்கிய ஏட்டுண் நடத்தும் தங்கள் பணி நனிசிறந்தது! வெல்கி! தொடர்த்து மல்லிகை' நார் விழைவு, புத்தாண்டில் எனது சுத்தாலைச் செலுக்க ஆர்வமடையேன். அதற்குமுன் சௌநாமாத (தலம்பர்) இதழையு. இந்த டிசம்பர் இதழையும், இந்த டிசம்பர் இதழையும் அனுப்பி உதவுவிர்கள் என வேண்டுகின்றேன்.

உவேரை பண்விலை

பூர்ணி

தங்களது 'மல்லிகை' ஆண்டு மஸர் கண்டு மட்டிலை மகிழ்ச்சியடைந்தேன் அதற்குத் தங்களுக்கு நன்றி எப்படிக் கூறுவது என்றே புதியங்களை; ஆர்வம், என் இதய பூர்வமான நன்றிகள் தயக்குங்க உடைதாக்கடும். 'மல்லிகை' எனும் பதநிசிக்காரியா, ஆர்யப் பாதாலையைக் கண்ணுற்ற என கணக்கார். அப்பத்தாலக்கணத் தொடர்த்து வாசிக்கக் கேட்க கொண்டால்தாம், எங்கெல்லாமோ நேடிப் பார்த்தன. ஆனால் கிடைக்கவே இல்லை! 'மல்லிகை' யின் 'ஆண்டுமஸர், கண்ட என் கணக்கா காப்பில் எஃகை ஆழ்த்தயதில் வியப்பேதுமல்லை.

நெற்றுத்தார் 'மல்லிகை' எனும் பத்திரிகையின் மணம் பரவுத்தொடங்கியது என்றால்கூவியிருந்த எனக்கு அதன் ஆண்டு மல்லரக்காண்டவட்டு கூரெனுக் குதூகலத்தில் என்னுள்ளாம் ஆற்பெட்டது.

இலங்கையிலே பிரேரணை நடைநடநாமார்கள், கலிஞர்கள் எழுதுகின்ற உல்லெவாருகட்டுரையும், காந்தாரும், கலிஞரத்தாரும் என்னை மிகவும் கவர்ந்து விட்டன. 'மல்லிகை' யின் எதிர்கால முன்னேற்றத்துக்கு எது கொண்டுள்ள தேர் பாதையே, சான்று சீரால் வெள்ளு தட்டதும் எழுத்தாளர்களின் உதவியும், ஆசிரியரின் உயர்ச்சும், மன உறுப்பும், என்றும் 'மல்லிகை' நம் முதல் காட்சியளிப்பதற்குச் சான்றுகும்.

குருஞுகல்

சி பு மொகமட் மகருப்

மல்லிகை கிடைக்கப்பெற்று மகிழ்ச்சியடைந்தேன். என்னப்பர்களிடமும் மல்லிகையின் சிறப்பு பற்றி பலமுறை கூறியிருக்கின்றேன். அவர்கள் கூட மல்லிகையைப் பார்த்த வுடன் பிரமித்து விட்டார்கள். வெளிநாட்டினிருந்து இலக்கிய மென்ற போர்வையில் இறக்குமதி செய்யப்படும் புலால் மணம் விசும் போலி இலக்கிய சஞ்சிகைகள் இனிமேலும் நம் நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்த முடியாதென்பதை மல்லிகையின் இதழ்கள் நன்றாக நிருபித்து விட்டன தமிழ் இலக்கிய ஒங்களில் பூத்த மல்லிகை புதிய முற்போக்கு எண்ணாமுடைய ஒரு வாசகர் குழவை ஏற்படுத்தியிருக்குமென்பதில் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடசந்தேகமில்லை

அனுராதபுரம்

எம். ஏ. சுல்தான்

பெரும் பயனும் வளமும் பெறப்போகின்ற இலங்கையின் எதிர்காலத்தைச் சுட்டிக்காட்டி - எடுப்பாக அமைந்து விட்ட மல்லிகை ஆண்டு மலர் முகப்புப்படத்தை ரசித்து, பக்கம் பக்கமாகப் படித்தால்-

தரமான கதைகள் - கட்டுரைகள் - கவிதைகள் அணித்தும் மல்லிகையின் மகத்தான் வெற்றியைக் காட்டுகின்றன. மொத்தத்தில் முதலாவது ஆண்டு மலர் - வெற்றிமலரே. சந்தேகமேயில்லை.

இரண்டாவது ஆண்டு பூர்த்திக்கு இன்னும் பலமாதங்கள் உண்டு. ஆசினும் மிகவிரைவில் கழிந்துவிடும். அதற்குள் மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த இலக்கியக்கடமை மல்லிகையைச் சார்ந்துள்ளது. இனி இன்னும் புதுப் புது அம்சங்களுடன் மல்லிகை விரிய வேண்டும்

நாவலப்பிட்டி

ப. ஆப்பன்

உங்கள்து ஒரு மல்லிகை இதழை பொழுது போக்கிற கார்க் வாங்கிப்படிக்கநேர்ந்தது ஆனால் இப்போது மல்லிகை என்னைத் தன்னுடைய நீண்டவாசகருள் ஒருவனுக்கிக் கொண்டு விட்டது தீங்கற்ற மல்லிகையின் எண்ணாம் மகிழ்ச்சிக்குரியது.

யாழ்ப்பாணம்

செ. அமலதாஸ்

'மல்லிகை' யை நான் எப்பொழுதும் விரும்பி உற்சாக்க துடன் வாசிப்பதுண்டு அதில் வரும் விஷயங்களும், கருத்துக்களும் நம் சிந்தனையைத் தட்டி எழுப்புவதாயும் புத்து ஸர்ச்சியை ஊட்டுவதாயும் இருக்கின்றன. ஈழத்தில் பல எழுத தாளர்கள் ஏதோ வழக்கில் திறமைசாலினால் தான்; ஆனால் அவர்கள் ரசனை வளர்ச்சியையும் தேசிய சிந்தனையையும் மேற்கொண்டு எழுதவேண்டும்.

'மல்லிகை' ஒரு முற்போக்கான மஸராகத் தோன்றுகிறது எமக்கு விஞ்ஞானம் எந்திரவியல் போன்ற அம்சங்களும் புகுத்தப் பெற்று, மலர் பூரணம் பெற்றும் பிரகாசிக்கும் என்பது எனது கருத்தாகும்.

சி. ஞானவிங்கம்

லக்சப்பன்

இதுவரை வெளிவந்த மல்லிகையின் எல்லா இதழ்களையும் சேர்த்து வாசிக்கும் போதுதான் அது ஆற்றியுள்ள பணியின் முழுப் பெறுமானமும் புலப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலைநாடு என்று இல்லாமல் நாடுமுழுவதும் ஓரேசீராக வளரவேண்டும் என்ற தங்கள் கருத்தை மல்லிகை எல்லாரிடத்திலும் நிறுவ வேண்டும் என்பது எனவிருப்பு.

மல்லிகை ஆண்டு மலரும் யுகப் புரட்சி மலரும் படித்தேன். வெறும் புகற்சிக்காகச் சொல்லவில்லை. உண்மையேயே நான் திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதழும் அடைக்கிறேன்.

பொலநறுவை

எம். எ. நுஸ்மான்

சத்தான விடயங்கள் பல முத்தாக 'மல்லிகை' ஆண்டு மலரை அலங்கரிக்கின்றன. தனிநின்று 'மல்லிகை'யை வெளியிடும் ஆசிரியரை இதற்காக எவ்வளவு பாராட்டினாலும் முக ஸ்துதியாகாது. எனது மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

கண்டிக்குளி

ஐயா. ஜோசப்

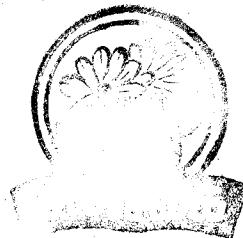
நெல்லிலே பதர்பல வண்டு — ஆண்டு மல்லிகையில் குறைகள் இல்லை சொல்லிலே புகற்பாடவில்லை — செஞ்சந்தணாம் மணமெனில் புகழ்லை யாழ்ப்பாணம்

இளமாறன்

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் – கவி
யாதியினைய கலைகளில் – உள்ளம்
கடுபட்டென்றும் நடப்பவர் – மிழர்
ஈண்மிழர் என்ற ஆடுதலையும்”

கோடி: 2.

மலர்: 14

திங்பார் 15-1967

உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடும்-

ஈழத்துக் ‘கணதனை’ வாண்களும்!

இனவரி முதல் வாரம் தொடங்கி ஆடுத்த கிழமை வரை ஒன்பது நாட்களுக்கு சென்னையில் அனைத்துகளுக்கும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடைபெறப்போகின்றது. தமிழக்குத் தொண்டு செய்து மறைந்துவிட்ட எட்டுப் பேர்களுக்கும் கற்பனைப் பாத்திரங்கள் இருவருக்கும் இன்று தமிழகத்து முதல் மந்திரியர்க்கப் பதவி வகிப்பவரும் உயிருடன் இந்புபவருமான ஒருவருக்கும் சேர்த்துப் பதினெட்டு பேர்களுக்குச் சிலைக்கமங்கப்போகின்றனர். நெஞ்சார, மனதாரவாழ்த்துகின்றோம். தமிழகத்துக் கொண்டு செய்தவர்களைக் காலம்மறக்காது என்பதைத் தமிழர்கள் தெரிந்து கொள்வதற்கு இப்பொழுதாவது முன்வந்தது நல்லதற்கு அறிகுறிதான்; நல்ல முன்மாதிரிதான்.

அனால், அரசியல் வாதியும் இன்று உயிருடன் இருப்பவருமான அன்னைத்துரையின் சிலையைத் திறந்து வைப்பதற்கு முன் முயற்சி எடுத்துள்ள விழாக் குழுவினர், தமிழக்குத் தொண்டுபுரிந்தவர்கள் தமிழகத்தில் மாத்திரமல்ல, கடல் கடந்த ஈழத்திலும் இருந்திருக்கின்றனர். என்பதை மறந்த ஏதோ தற்செயலான மறதியல்ல. நமது ஈழந்தத்த நல்லீதகர் நாவலரை – தமிழக்கு உரை நடைதந்த தமிழ்வஸ்லாளரை – மறந்து விட்டதும், ஆராய்ச்சித் திறமைக்காக ஜெர்மனியில் தபால் தலையில் உருவும் பொறித்துக் கொளரவிக்கப்பட்ட ஞானப்பிரகாசரை அறியாது போனதும்

அழிந்து போனதென்று கைவிடப்பட்ட யாழை மீட்டித் தந்துத விய வித்தகன் விபுலானந்தரைப் புறக்க ணித்ததும் திட்டமிட்ட அலட்சிய மறை என்றே நாம் உறுதியாகக் கூறுகின்றோம். தமிழகத்தார்களின் மகாநாடுகளுக்கு நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை ஆனால் இது அணித்துவகுத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடுகளைப்பது நமக்குத் தெரியும்.

தமிழர் அல்லாமல் தமிழக்குச் சேவை செய்த போய் ஜீர், காட்டுவெல், ஸீரமாழுவிலர் போன்றேர் ஜீரத் தெரிந்து வைத்திருக்கக் கூடியவர்களுக்கு – அவர்களைக் கொரவிக்க வேண்டும் என எண்ணியவர்களுக்கு – நமது நாவலரையும், ஞானப்பிரகாசரையும். விபுலானந்தரையும் தெரிந்திருக்க முடியவில் ஸீ என்றால் இது எதைக் காட்டுகிறது? ‘நாங்கள் நாலுகோடி ப்பேர்கள்; நாங்கள் இட்டதே சட்டம், நாங்கள் தீர்ப்பதே நீதியின் தீர்ப்பு; ஏனெனில் நாம் ‘தாய்’ நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள்’ என தமிழ் ஆராய்ச்சியின் இரண்டாவது மகாநாட்டை நடாத்துபவர்கள் எண்ணிக் கருமமாற்றினால், ஈழத்தவர்கள் இம்மாகாநாட்டையே பகிஞ்காகிக்க வேண்டும் எனவும் நாம் திட்ட வட்டமாகக் கூறுகின்றோம்.

கொடர்ந்தும் ஈழத்துக் தமிழர்களினால் தலையில் மினகாய் அரைக்க முடியாது என்பதை இவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்! கொஞ்சமாவது ரோஷன், மாணம் சுயகெளரவும் உள்ள மகாநாட்டுப் போக்காளர் இதைக் கவனத்தில் எடுப்பார்கள் எனப் பொறுத்திருந்துதான் பார்த்து விடுவோமே!

கோல்லாஸ்மீட்டுரில் நடந்த முதலாவது மகாநாட்டிற்கு இங்கிருந்து சென்றவர்களைப் பற்றியே பெரிய குற்றப் பத்திரிகை படிக் பயப்பட்டதை நாடு அறியும்; நாமும் அறிவோம். அந்த மகாநாட்டால் தமிழக்கு ஏதாவது ஆக்கழுரவுமான வளர்ச்சி கிடைத்துள்ளதா என்றால் இல்லை என்றே கூறலாம். மாருகத் தமிழின் பெயரால் ஆங்கில மோகிகள் ஓசியில் உல்லாசப் பிரயாணம் போவதற்கே இந்த மகாநாடு பயணபடுத்தப் பட்டுள்ளது என்பதே நமது கருத்து, தமிழ் மகாநாட்டின் பெயரால் தமிழ் உயராவிட்டாலும் தமிழ் நடிப்பின் மூலம் சிலர் உல்லாசச் சுற்றுலா செல்வதற்காவது தமிழ் மொழி பயன் பட்டிருக்கிறது என்பதை போன்றே, சென்னைக்கும் இவர்கள் செல்கின்றார்களோ எனச் சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கியது.

இப்படியானவர்கள் கலந்து கொள்ளும் மகாநாடுகளால் தமிழ் மொழி உலக அந்தல்ஸ்துப் பெறுமா? – பெற இவர்கள்தான்

வழி வகுப்பார்களா? என்பதைச் சிந்திக்கத் தெரிந்தவர்கள் சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும்

தமிழ் மொழியை இதுவரை சாகாமல் பாதுகாத்தவர்கள் இந்த ஈழத்திருநாட்டில் யார்? -யார்?

மரமேறியவன், சலவைக்காரன், சிகை அலங்கரிப்பாளன், மலஞ் சுத்தி செய்தவன், கமக்காரன், தோட்டக்காரன், தோட்டக் காட்டான், செருப்புத் தைத்தவன், மூட்டை சுமந்தவன் கல் அடுக் கியவன், பஸ் ஓட்டியவன், வீதி பெருக்கியவன், மீனவன், போன்ற உழைக்கும் மக்கள் பெரும்படைதான் காலதிநாஸ்ரா இந்த நாட்டில் தமிழப் பேசியவர்கள்; தமிழ்மொழியை நேசித்தவர்கள்; இன்னமும் அழித்து போகமல் பாதுகாத்தவர்கள்!

காரணம் - தாய்மொழியைத் தவிர இச்சர்களுக்கு வேறொரு மொழியிலே தெரியாது! உத்திபோக உபர்வங்காக தமது தாய் மொழியை இவர்கள் ஏலம் விட்டவர்களுமல்ல. அந்திய மொழி மூலம் காக்காய் பிடித்து ஆட்சி புரிந்தவனுக்குப் பாத பூசை செய்த பரம்பரைச் சேர்ந்தவர்கள்லை இவர்கள்!

மாருக தாம் பெற்ற தமிழ்ச் செல்வங்களை மழுலை பேசும் காலத்திலேயே “ டா! ” “ மம்மி! ” எனப் பேசக் கற்றுத்தந்து “ எனது குழந்தைகளுக்குத் தமிழை பேச வராது! ” என ஆங்கிலத்தில் சொல்லிப் பெருமைப்பட்ட அன்று வாழ்ந்த ஒரு பகுதி யினரின் பரம்பரையினர் இன்று தமிழ்மீது அடங்காத காதல் கொண்டுள்ளோம், எனச் சொன்னால் இதை யார் நம்புவார்கள்? எவர்தான் இதை விசுவாசிப்பார்கள்?

ஆதி காலத்தில் தமிழைப் பாதுகாத்தார்களே அரிகளினது பரம்பரையினர் இந்த விழாக்களில் கலந்து கொள்ளுவதற்காக எனப் பூதக்கண்ணுட் மூலம் தேட்டத்தான் பார்க்கவேண்டும்.

அப்படியானால் இது யாருா? மகாநாடாக இருக்கும்?

கறுப்புத் துரைமார்களின் ஆங்கிலப் புல்ளாமயை உலகிற்கு அறிவிக்கும் ‘இங்கிலீஸ் தமிழ்’ மாநாடாடுகளை இனுவும் ஒன்றாக அமைந்த விழோ என நாம் நியாயமாகவே சந்தேகப்படுகிறோம். முதலாவது மகாநாடும் ஆங்கிலத்தில் தான் நிகழ்ச்சிகள் நடை பெற்றனவாம். காரணம் தமிழனது பெருமையை - தமிழினத்தி னது பெருமையை உலகிற்கு எடுத்தியம்பப்படவேண்டுமாம்!

ஒன்றை நூற்றுண்டுகளுக்கு மேலாக அந்திய மொழி நம்மீது திணிக்கப்பட்டு, இங்கிலீஸ் மொழியைச் சிலர் சப்பிச் சப்பித் துப்பினார்களே, கக்கத்திற்குள் இங்கிலீஸ் பேப்பர்களை வைப்பதுதான் படித்ததற்கு அழகு எனப் பம்மாத்துக் காட்டினார்களே, இந்த ஆங்கில மொழிப் பாண்டித்திடு ஏற்றுவர்களில் எத்தனை பேர்கள்

தலை சிறந்த ஆங்கிலத் கணிதைகள் எழுதினார்கள்? - எத்தனை ஆங்கில நாவல்களைப் படைத்தார்கள்? எத்தனை ஆங்கிலச் சிறு கதைகளைச் சிருஷ்டித்துள்ளார்கள்? எத்தனை கலைஞர்களை அம்மொழி உருவாக்கித் தத்தது தமிழுக்கு?

கலைத்துறை வேண்டாம். உலகநாடுகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க எத்தனை விஞ்ஞானிகள் அம்மொழியில் தமிழர்களிடையே தோன்றியுள்ளனர்? எத்தனை மேதைகள் உருவாகியிருக்கின்றனர்?

மாருகத் தாய்ப் பாலையை நிந்திக்கும் ஒரு ஜிந்தாம் படைக் கூட்டத்தைத்தான் இங்கிலீஸ் மொழி நமக்கு இதுவரை தந்துள்ளது. நமது தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் கூட ஆங்கிலம் ஊடுருவி நாசம் செய்யும் நிலைமைகளைத்தான் நாம் இன்று அவதானிக்கின்றோம். நடைமுறையில் பார்க்கின்றோம்.

இந்தத் திருக்கூட்டத்தினருக்கு நாவலரூட் ஒன்றுதான், நாரத் சங்காயும் ஒன்றுதானே! நாவஸ் அபமநிக்ப்பட்டால் என்ன! விபுலானந்தர் ஒதுக்கப்பட்டால் என்ன! ஞானப்பிரகாசர் அவட்சியப்படுத்தப்பட்டால் என்ன!

மொழிப் பற்றைவிட, தேசியப்பற்றை விட, ஒரிப்புகழ், உல்லாசப் பிரயாணம் முக்கியமல்லவா?

இந்தத் தமிழுக்கு முன்னேடிகள், இது வரை ஈழத்தில் தமிழுக்காக என்னத்தைச் செய்துள்ளார்கள்? எதைச் சாதித்தார்கள்? எதைத் தமிழில் ஆக்கழுர்வமாகச் செய்து கிழித்துள்ளார்கள்?

கூறட்டுமே! -

உலக விழாக்களில், தமிழ் மகாநாடுகளில், தமிழின் பேரால் நடக்கும் உரை அரங்குகளில் இவர்களது தலைதான் முதலில் தெரியும், இவர்களது முகம்தான் முதலில் படும், இவர்களது கரங்கள்தான் முதலில் குவியும்.

காரணம் பட்டம், பதவி, அதிகாரம், செல்வாக்கு இன்று இவர்களிடம் இருப்பதுதான். இது தொடரும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களுக்கே இன்று இல்லையே! நாம் என் கவலைப்படவேண்டும்?

தமிழ் ஒரு வேளை இவர்களது அப்பன் வீட்டுச் சொத்தாக இருக்கலாம் எனச் சந்தேகப்படும் பாமரத்தனமான தமிழர்களுக்கு ஒன்றைக் கூறுகின்றோம்.

தமிழ் இவர்களது அப்பன் வீட்டு முதிசமுமல்ல; ஆச்சி வீட்டுச் சீதனமுமல்ல! ஏனெனில் ‘டாமில்’ இவர்களது ‘பாதர்’, மதர், ஆகியோர்களினது ‘லாங்வேஜ்’ சாக இருக்கவே இருக்கவில்லை. அவர்கள்தான் கறுப்புத் துரைமார்களும் துரைச்சாணி மார்களுமாச்சே!

கூவுகள்

வியோனித் மார்ட்டினேவ்

சொல்லுங்கள்!

சொகுசு மிகுப், அன்றிவெறும் குனியமே மிகுந்திருக்கும் இல்லம் எதற்கீழும் ஏருங்கால், அவ்வீட்டின்

பெரிதான தலைவாயில் அன்றேல் குறுகியதோர் சிறிதான படிக்கட்டில் செல்லுங்கால்; பியானேவின்

சுரம் வழங்கும் சங்கித சுருதியினைக் கேட்டவராய் வரத்கண்ட உமை வீட்டார் வரவேற்றுக் கேட்கின்ற வினாக்களுக்கு நீங்கள் விடை விளம்புங்கால்,

சொல்லுங்கள்! தயை செய்து சொல்லுங்கள்!

அவ்வீட்டார் துடைப்பதற் கோர்

அடையாளச் சுவடைதையும் எவ்விதத்தும், விட்டுவதும் இயல்புவுடோ உங்களுக்கு?

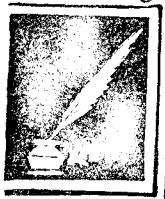
வாசலினைச் சாத்திவிட்டு வரும்போது, அவ்வீட்டார் பாசமுடன் பார்வையினைப் பறிமாறிக் கொள்வதுண்டோ? இன்றேல், நீர் அங்கிருந்து ஏதியதால் அவர் வருந்திக் குன்றிக் குமைந் ததுண்டோ? குதுகலித்து மகிழ்ந்ததுண்டோ? என்றென்றும் அவர் தமது இதயத்தில் போற்றிவரும் ஒன்றை, கண்காணு.

ஒரு சுவட்டை நீரங்கே விடுத்து வருவதுண்டோ? தயை செய்து விளம்புங்கள்!

— பழைக்கம்: ரகுநாதன்

மலைகள்

ஆசிரியர்: டொல்ரீசீஜிலா

கலை நிலங்கை
மாதாந்தம்

60. தில்தூரியார்வீதி, மாழிஸ்ராஸ்

ஆண்டு சந்தா 4-00

தனிப்பிரதி சதம் 30

அவரோ ஓரு கதாநாயகன்

தானோயடி சபாரத்தினக் தரமான ஈழத்து எழுத்தாளர் கனில் ஒருவர். அவரது தின்ப பிரிவு கேட்டு இலக்கிய உலகமே சோகத்தில் மூழ்கியது. அன்னுரைப் பற்றிப் பல அனுதாபத்தீர்மானங்களும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. இறந்த பின்னர்தான் கலைஞர்கள் கொரவிக்கப்படுகின்றனர் என்ற அவச் சொல்லுக்கு எதிராக மஸ்லிகை போராடி வந்துள்ளது. இதே தானோயடி அவர்களைப் பற்றி 7 வது மஸ்லிகை இதழில் ‘முதன் முதலில் சந்தித்தேன்’ என்ற தலைப்பில் நண்பர் ‘சசிபாரதி’ எழுதியுள்ளார். என்பதைஇலக்கிய தன்பர்களுக்கு நினைவுட்ட விரும்புகின்றேம். வாழ்ந்த காலத்தில் எந்தவிதமான இலக்கிய வட்டாரத் தொடர்பு களோ அல்லது எழுத்தாளர்களினாலும் உரிமை இயக்கங்களில் எவ்விதத் தொடர்புகளுமற்று தனித்து ஒதுங்கியிருந்த போக்கு அவருக்கும் அவரைப் போன்ற ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் நன்மை செய்யவில்லை என்பதை மஸ்லிகை கட்டிக் காட்டத் தயங்கவில்லை என்பதைக் கூறிக் கொண்டாலும் கூட. தரமான சிருஷ்டி எழுத்தாளர்களுது மறைவு ஈழத்திற்குப் பெரிய பேரிழப்பு என்பதை ஒப்புக் கொண்டு. இக்கட்டுதையை இங்கு பிரசுரிக்கின்றேம்.

பிரந்த முகம். கூரிய பார்வை; தகலாத கவர்ச்சிகரமான புன் அந்தப் பார்வையிலே கற்னகை. நல்ல உடற்கட்டு. கம்பணியுலில் சஞ்சித்துவிட்டு பீரமான தோற்றும்... — இப்பந்த மயக்கம்; முகத்தை விட்டு படி எழுதிக்கொண்டு போக,

ஏதோ காதல் கதையின் கதா நாயகினை நான் உருவகப் படுத்துகிறேனென்று வாசகர் எண்ணேக்கூடும்.

உண்மை தான்.

நன்பர் தாளையடி சபாரத் தினம் ஒரு கதா நாயகன் போற்றவர்தான். அவருடைய தோற்றம் மட்டுமல்ல, அவருடைய பேச்கும் (மேடைப்பேச் சல்ல) மிகக் கவர்ச்சிகரமானது. அவர் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டால் நேரம்போலதே தெரியாது. ‘கதை’ப்பது அவருக்குக் கைவந்த ஒரு கலை,

என்னுடைய அநேக இலக்கியம் ‘நன்பர்களைப் போலவே தாளையடி சபாரத் தினமும் மறு மலர்ச்சி’க் காலத்திலேயே தொட்டுக் கொண்டவர். ஆனாலும் பின்னால் ‘புதினம்’ ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்து! சரியாக இரண்டு ஆண்டுகள் அவர் என்கூடவே டிருந்தார். அந்த இரண்டு வருடங்களில் நான் அவரை நன்றாக அறிய முடிந்து:

நான் அறிந்த மட்டில் அவர் நல்ல விலேகலூள்ளவர், சிறந்த எழுத்தாளர், அருமையான ‘கதை’யாளர், கடுமையான உழைப்பாளி; கவர்ச்சிகரமான தோற்றமுள்ளவர் — ஒரு மனி தன் நல்லதொரு பதவியை வகிப்பதற்கு இவ்வளவும் இருந்தும் சபாவின் வாழ்க்கை

யில் தோல்விக்கு மேல் தோல்வியே வந்தது ஏன்? — இது இன்றைக்கும் எனக்கு ஒரு புதிராகவே இருக்கிறது! ‘அதிஷ்டம் இல்லை’ என்று சிலர் சொல்லக் கூடும். ஆனால் நான் இந்த அதிஷ்டத்தை நம்புவதில்லை. சரியான இடத்தில் அவர் சேர்க்கப்படவில்லை அல்லது சேர்க்கவில்லை என்று தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

கதையோ அல்லது கட்டுரையோ எது வேண்டுமானாலும், அதைத் தேவையான அளவில் தேவையான கருத்தில் உடனேயே எழுதித்தரக் கூடிய வல்லமை சபாவுக்கு உண்டு. புதினத்தில் இந்த மாதிரி அவர் எவ்வளவோ ‘அற்புதங்கள்’ செய்திருக்கிறார். ஒரு முறையில் கிடைத்த ஒரு படத்தை வைத்துக்கொண்டு அதற்கெந்த கதையை அவர் எழுதியது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இப்படி அவசரத்தில் அவர் சோடித்தாலும் அந்தச் சோடனை இருக்கக் கூடியதாகவே இருக்கும்.

தம்முடைய சிருஷ்டிகளைப் பற்றி அவருக்கு எப்போதுமே மிகுந்த பெருமையுண்டு. எத்தனை கஷ்டங்களுக்கிடையேயேயும் தமது ஒரு கதையைப் பற்றிப் பேச்த தொடங்கி விட்டால் எல்லாக் கவலைகளையும் மறந்து விட்டு மிகுந்த உற்சாகத்தோடு இருந்தும் சபாவின் வாழ்க்கை

சபாவின் பேரக்கைப் பார்க்கும் போது எனக்கு மகாகவி பாரதியாரைப் பற்றிப் படித்தவை நினைவுக்கு வரும். பாரதியாருக்கு நல்ல உடுப்புகள் இல்லையே என்று யாராவது வாங்கிக் கொடுத்தால் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் அந்த விலை உயர்ந்த உடுப்பு யாராவது ஒரு ஏழையின் உடம் பைச் சேர்ந்து விடுமாம்.

சபா ஒரு முறை ஏதோ அவசியம் பணம் தேவையென்று என்னிடம் ஜம்பது ரூபா கேட்டார். நான் முப்பது ரூபா கொடுத்தேன். அடுத்த நாள் வந்து சிரித்தார். அந்தச் சிரிப் புக்குப் பின்னால் இருந்த கதை இது: நேற்று அவருடைய இன்னாலும் நன்பர் இருபது ரூபா பணத்துக்காக மிகவும் கஷ்டப்பட்டாராம். அந்த நன்பருடைய கஷ்டத்தை அறிந்ததும், இவருக்குத் தமது கஷ்டம் மறந்து போய்விட்டது, ‘பொக்கற்’ றிலே முப்பது ரூபா இருந்தது, உடனே அதில் இருபது ரூபாவை எடுத்து அந்த நன்பருக்கு கொடுத்து விட்டார்! — இந்தக் குணம் நல்லதோ’கெட்டதோ என்று என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியவில்லை!

‘மறு உலகம் இல்லைனினும் ஈதலோவினிது’ என்பதின்படி அவர்கைத்துது சரிதான். ‘தன்னைக்கண்டு தாயை வளர்த்து’ என்பதின்படி அவர்தது தவறுதான் செய்து விட்டதனால் சபாவுக்கு என்ன நன்மை செய்துவிட்டேன் நான்?

‘மல்லிகை’ ஆகிரியர் தாளையடி சபாரத்தினத்தைப் பற்றி ஏதாவது எழுதித் தரும்படி கேட்டார். அவர் கேட்டால் எழுதாமல் தப்பமுடியாது என்ற காரணத்தினால் தான் இதனை எழுதினேன் வேற்றவன், இதை எழுதிவிட்டதனால் சபாவுக்கு என்ன நன்மை செய்துவிட்டேன் நான்?

நன்பர் முதலாம் அந்திரீதி

ஐ. என். சி.

நன்பர் அ. செ. மு. அனுபவத்தில் பழுத்த பழம்; பண்பானவர்; அடக்கம் மிக்கவர். முன்னர் தோன்றிய ஈழத்து மறுமலர்ச்சிக் குழுவில் முக்கியஸ்தராகத் தோன்றி. இன்குறய இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னேடியாகத் திகழ்ந்தவர். சிருஷ்டி இலக்கியங்கள் கைவரப்பெற்றவர். இவரது 'மனித மாடு' என்ற சிறுகதை கதைக் கோவை என்ற தொழில் நுலில் இடம் பெற்றுள்ளது. 'புகையில் தெரிந்த முகம். இவரது நரவல், மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்தில் இருந்தே மல்லிகைக்கும் பொதுவாக எனக்கும் பல அறி விரைகளைகளைச் சொல்லி வர்குபவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். இலங்கையில் வெளிவரும் சகல பத்திரிகைகளிலும் தொடர்பு கொண்டவர். இவரது சிறுகதைத் தொருதி ஒன்று வெளியீர வேண்டும் என்பது இலக்கிய நன்பர்களின் பேராவல் களில் ஒன்று. கூடிய சீக்கிரத்தில் இந்த நியாயமான ஆசை நிறைவேறி. ஈழத்து இலக்கிய ரசசீனபாளர்களுக்கு அவரது நூல் படிக்கக் கிடைக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கலாம். மதிப்பு மிக்க இலக்கிய நன்பர் அ. செ. மு. அவர்களினால் உருவப் படத்தை அட்டையில் தாங்கி வெளியிருந்தில் தனிப் பெருமையடைகின்றது மல்லிகை.)

தொமினிக் ஜீவா

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு நாள் மாலை ஒரு சிறிய உருவம் பதுங்கிப் பதுங்கி 'கொழும்பு நேடியேர் நிலையத் துக்குன்' மெதுவாக நுழைந்து விருந்தையிலிருந்த நாற்காலி யொன்றில் பேசாமல் உங்கார்ந்து.

வெள்ளை வேட்டி, அரைக்கை வேஷ்டி, அங்கவஸ்திரம், சிறும்பல் தலை, அரும்பு மீசை, கால் குடைத்தடி ஆகிய ஜோடி ஜெகருடன் வந்த அந்த உருவத்தை 'இவர் தான் அ. செ. முருகானந்தம்' என்று அறிமுகப்படுத்தினார் நன்பர் சோ, விவாதசந்தரம்,

'அ. செ. மு.' எழுதிய கணத்தீரைகள், கட்டுரைகள் 'ஸ்யூகேசரி' முதலிய பத்திரிகைகளில் வாசித் திருந்தவனுக்கூல், அவரைப் போன்ற எழுத்தாளர்களும் பத்திரிகையாளரும் எப்படி இருப்பார்கள் என்று நன்மனத்தீல் உருவப்படுத்திக் கொண்டதை அவருடைய தோற்றம் அத்தாட்சிப் படுத்தியது எனக்கு திருப்தியிலித்தது.

இத்தனை வருடங்களுக்குப் பிறகு அந்த தோற்றத்தில் ஒரே ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு முக்குக் கண்ணுடி!

அ. செ. மு.'விடம் பேசக்கொடுத்தேன். அரை மணிநேரம் நாமிருவரும் கௌந்துரையாடிய பின் எனது ஞாபகத் தில் பதிந்தவை ஆக இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள்— 'திருவலை, எரிமலை' சரியாக புரிந்து கொள்ள முடிமையினால் திருக்கோணமலை ஒர் எரிமலையாக மாறி விட்டதோ என்று எனக்கு உண்டான பரபரப்பை நன்பர் விவாதசந்தரம் அடக்கி, நன்பர் அ. செ. மு. இப்பொழுது திருகோணமலையில் 'எரிமலை' என்ற பெயருடன் ஒரு பத்திரிகை நடாத்துகிறார் என்று விளக்கப் படுத்தினார்.

முருகானந்தம் பேசவதை இன்னும் மிகச் சிரமத்தோடு தான் கேட்டுப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவு பதமை

யான பேச்சு. அதிகம் பேசுவது மாட்டார். ஆனால் 'எழுதுங்கள்' என்று சாவி கொடுத்து விட்டால் அவருடைய சிந்தனை பஞ்சகல்யாணி வேகத்தில் பறக்கும். பக்கம் பக்கமாக எழுதித் தள்ளுவார்.

சம்நாடு பத்திரிகையில் அவருடன் பணியாற்றிய சமயங்களில் அவரிடமுள்ள சிறந்த பண்புகளை நான் ரகிக்க முடிந்தது. எது வந்தாலும் மனம் தளராத ஒரு மோன சபாவும் அவருடைது. இன்பத்தைக் கண்டு எக்காளமிட மாட்டார், துன்பத்தைக் கண்டு கலங்க மாட்டார்.

கலைப் பரம்பரையில் வந்த அவருக்கு வளித கலை களில் பரம ஈடுபாடு உண்டு. சிறுவயதில் கோயில் திருவிழாக்களில் நன்றாக சங்கீதம் கேட்டுப் பழகியவர் இன்றும் ஒரு பெருமரளிசர். இந்த ஈடுபாட்டின் விளைவு தான் அவருடைய புனையெயர்களில் ஒன்று 'நீலாம்பரி' என்ற ராகப் பெயராகும்.

அ. செ. மு.' வைத் தவிர அவரது வேறு புனையெயர்கள் 'காங்கேயன்' 'கதிரவன்' 'முருகு', யாத்தீர்கள், என்று பல.

அ. செ. மு. ஒரு பழமை விரும்பி. மாட்டு வண்டில் சவாரி, கோயில் திருவிழா, கொட்டகைக் கூத்து இத்தி

யாது விஷயங்களைப் பற்றி அலுக்காமல் எழுநிக் கொண்டிட ருப்பார்.

‘சமுகேசரி, வீரகேசரி, சமுநாடு, சுதந்திரன், மறுமலர்ச்சி’ போன்ற பல பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு பூண்டிருந்த அ. செ. மு. சமீபத்தில் காலமான பிரபல சிறுக்கை எழுத்தாளர் தாலையடி சபாரதத்தினத்துடன் சேர்ந்து ‘எரிமலை’யை நடாத்தினார், தாழையடி

அவரை ‘எனது எழுத்துலக வழிகாட்டி’ என்று பகிரங்மாக வர்ணித்தது குறிப்பிடக் கூடியது.

அ. செ. மு. வக்கு பிடித்த விஷயங்கள்:- டிக்காஷன் காப்பிவெற்றிலைப் பெட்டி, கடைப்புத்தகம், சைக்கிள். பிடிக்காத விஷயங்கள்:- முச்சமன், மழைக்காலம் கடும்பனி, கட்டுப்பாடு.

மத்துந ஒருவர் தமிழ்நடையை அழிய பெண்கள் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். வழியில் ஒருவன் தூண்டில் விசி மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடன் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு “நான் கூட தூண்டிற்காரன்தானப்பா. ஆனால் நான் தூண்டில் போடுவது மனிதர்களுக்கு.” என்று கூறினார் அவர் அதைக் கேட்ட அந்தப் பொல்லாத தூண்டில்காரனு பெண் இருவரும் நின்ற பக்கம் ஒருமுறை திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு “அதற்கு வேண்டிய நலை இறைகளையும் நீங்கள் வைத்திருக்கின்றன்.” என்றார்.

அடுத்த இதழில்

அ. ந. நந்தசாரம் அவர்களைப் பற்றி

அந்தனி ஜிவா எழுதுவார்

சோசலீஸ்மும்

இலக்கியமும்

— அ. விஸ்வநாதன் —

கீடந்த பல நூற்றுண்டுக்கால நம் தமிழ் மொழியிலும் சகல உலக மொழிகளிலும் கலைஞர்களால் தீட்டப்பட்ட இலக்கியப் பண்டப்புக்களோ பற்பல. அவை காவியமாகவும், வசனநடையாகவும், நாடக வடிவமாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. இத்தகைய படைப்புக்களை வாசித்து ரசிக்கும் ரசிகர்களாகிய நாம் அவற்றின் கவையை என்றென்றெங்கும் உட்கொண்டே இருக்கின்றேன். செயற்கை சிரகங்கள் உலகைச் சுற்றி வரும் காலத்தில் வாழ்கின்ற நாம், சந்திரனில் முதல்மனிதன் இறங்குகின்ற காலத்தில் வாழ்கின்ற நாம், இலக்கியம் என்றால் என்ன என ஒரு சில நிமிடங்களாவது சிந்திப்பது அவசியமாகும்.

நம் தேனினுமினிய தமிழ் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் இலக்கியம் என்றவுடன் நம் பண்டைக் காலத்து இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் பெருமித்ததுடன் பேசுவார். அதுவுமன்றி அப்படைப்புகளில் காட்சியளிக்கும் பாத்திரங்களைப்பற்றி அலசி ஆராய்வர். இராமன் கோழையா? திரெளபதி பதி

விரதையா? போன்ற பலவேறு கேள்விகளைக் கிளப்புவதுடன், இத்தகைய பண்டைக்காலத்துப் பாத்திரங்களைப்பற்றிப் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் வரைவர். இவற்றை உற்று நோக்கும் போடுது. இப்பாண்டித்தியமனிகளினது அப்படையில் பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்கள் இலக்கியங்களா? எனவும் கோர வேண்டிய சந்தர்ப்பம் எழுதுகிறும்

இவ்வாறு கண்டனங்களைகளைப்பும் பாண்டித்தியம் பெற்ற இவர்கள் பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்களை என்னி நடையாடவும் விடார். அவற்றைப்போற்றுவர், அவற்றைப் போன்ற இலக்கியமும் இப்புலவில், இக்காலத்தில் உண்டோ எனவும் கேட்பார். கம்பன் அடிசிய மங்காயின் உருவத்தை வர்ணிப்பதை, “சபாஷ்” போடும் இவர்கள் தற்காலத்து “மினிஸ்கெட்” டின் வர்ணனையைக் காறித்துப்பிவிட்டு காலம் மாறிப் போக்கு எனப் பெருமுச்சும் விடுவார்.

பண்டைக் காலத்து இலக்கியபடைப்புகளை இலக்கியம் எனக் கூறும் பொழுது தற்கால

த்தில் படைக்கப் படுபவனவற் றில் சிறந்தன இருப்பின், அவற் றையும் நாம் இலக்கியம் எனக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு கூரு மைக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றுள் இலக்கிய உலகிலுள்ளோரிடையே இருக்கக் கூடிய பொருமை ஒன்றுகும் மற்றது, இலக்கியம் என்றால் என்ன என அறியாதமையோ கும். இலக்கிய வல்லுணரிடையே இருக்கக்கூடிய பொருமை இயற்கையானது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் அது ஏதுவாக இருக்கும் ஆனால் இலக்கியம் என்றால் என்ன?

இற்றைவரை இலக்கியம் என்றால் என்ன என வரைவிலக்கணம் கூறியோர் பலர். அவர் கட்கிடையே முரண்பாடுகள் பல உண்டு. இங்காரணத்தினால் இலக்கியம் என்றால் என்ன? என்ற விவாதத்தினால் புகாது இலக்கியம் எனப் போற்றப்படும் படைப்புகள் உருவாகுவதற்கான காரணங்களையும், அது சோஷலிசத்தின் கீழ் ஒங்கு வளர்வதற்கான சூழ்நிலையும் பற்றியே இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இலக்கியப் படைப்புகளை உருவாக்குவன் கலைஞர். அவன் சில சந்தர்ப்பங்களில் தன்னளக்கிடக்கையை ஒவியமாகவும், சிற்பமாகவும் படைப்பான். கலைஞர் எனப்படுபவன் குணியத்தினிருந்து (Vast space) ஏதாயும் படைப்பவன்ல்ல.

கலைஞர் படைக்கின்ற ஓவைரா படைப்பும் அவனது சுற்றுடவில் இருக்கக்கூடிய அதாவது தனதுசமுதாயத்தில் இருக்கக் கூடிய சக்திகளின் காரணமாக அவர் தன்மனத்தில் எழுகின்ற மனத்தேநி லையையும் (Emotions) என்னக் கருத்துக்குத்தகளையும் (Thoughts) பிரதிபலிப்பவனே. திரெளபதி ஜெரைமண்ட் செய்தது கலைஞர்களுக்குற்றம் அல்ல. ஆனால் ஒன்று ஆடவரை அதுவும் ஐந்துசகோதரன்களை மனஞ்சு செய்யக் கூடிய காலத்தில் வாழ்ந்ததே காரணமாகும். இங்காரணத்தினால் கலைஞர் எனப்படுபவன் படைக்கின்ற படைப்புகள் யாவும் அவன் வாழும் காலத்தில் அவனது சமுதாயத்தில் இருக்கக்கூடிய சக்திகளின் காரணமாக குழநிலையின் காரணமாக அவன் மனதில் எழுக்கூடிய மனோநிலையையும், என்னக் கருத்துக்களையும் பிரதிபலிக்கின்றன எனக்கூறலாம்.

இவ்வாருபின் கலைஞர் கறபனை செய்வது ஸ்லையா? கறபனை செய்கிறேன். ஆனால், அவனது கறபனைக்கு ஆதாரமாக ஏதாவதொன்று பொருள் வடிவமாக அவனது மத்தியில் இருந்ததை வேண்டும். உதாரணமாக, H.G. வெல்ஸ் [H.G. Wells] என்னும் ஆங்கிலக் கலைஞர் “கால இயந்திரம்” [Time Machine] என்றும் நூலைக் கறபனையின் மூலம் மனிதன் உலகைச் சுற்றிவரு

வான், சந்திரனில் இறங்குவான் என்றெல்லாம் கறபனை செய்வதற்கு ஆதாரமாக இருந்தது. மனிதனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இயந்திரமே வெல்ஸ் என்ற அறிஞன் தனது சுற்றுடவிலிருந்தநிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நூறுவருடங்கட்கு அப்பால் நடக்கப்போவதை மிக நுணுக்கமாகக் கூறினான். இவ்வாறு அவன் கூறுவதற்கு அவன் கடவுள்ளவர். ஆனால் தனது சுற்றுடவில் இருக்கக்கூடிய சக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எதிர்வரப் போகும் சம்பவங்களைக் கறபனையின் மூலம் சிருஷ்டித்தமையே அவரது ஆற்றலைக்காட்டுகின்றது.

எனவே காலத்திற்கு காலம் இலக்கியங்களைப் படைக்கும் கலைஞர் தாம் வாழ்கின்றசமுதாயத்திலிருக்கக்கூடிய சக்திகளையே பிரதிபலிக்கின்றனர் எனலாம். இருப்பினும் தமிழ்மொழியில் வரையப்பட்ட இலக்கியங்களைப் போற்றிப் புகழும் நாம், எமது இலக்கியங்களுள்ளங்களை அவதானிக்கக் கூடியதாயுள்ளது. நூற்றுக்குத் தொண்ணுறையிலேயே, கலைஞரால் படைக்கப்படுபவை யாவும் அவனது சமுதாயத்தின் கறத்தினால் மனதில் எழுகின்ற உணர்ச்சிகளை, இலக்கியமாகவும் படைக்கின்றன எனக் கூறப்படுகின்றது. உதாரணமாக பாரதியார் 19ம் நூற்றுண்டின் கடைப்பாகத்தில் வாழ்ந்திருந்தால் அவர் தமிழ்து சுதந்திரத் தீயை மூட்டியிருப்பாரா? இந்திய மக்கள் சுதந்திரமாக வாழ வேண்டும், அவர்கள் தமிழைத்தாமே ஆழவேண்டும், என்ற உணர்ச்சி

கூர்க்காலம் வாழுமில்லை. குரங்காக வர்ணிக்கப்பட்டவன், அடிமையாக வாழுந்த சதாரண மனிதன். அனுமார் கடல்கடந்தவர்னைசை கம்பனது வர்ணைன, உண்மையில் அவ்வாறு நடந்ததன்று.

அரசரைப் பற்றியும், மேல்குலத்தோரைப் பற்றியும் வர்ணிக்கப்படாத இலக்கியம் அன்று திட்டப்பட்டால் அவற்றுள் ஒன்று சிலப்பதிகாரமாகும். இவ்விலக்கிய நால் ஒன்றே அக்காலத்தில் “சாதாரண” மனிதன் எனக் கருதப்படும் செல்வந்த ஞகைய வணிகனின் குலத்திலும் குறை நந்த குலத்தவரை மேம்படுத்தும் இலக்கியம் பண்டைக்காலத்தில் திண்டப்பட்டதா? உண்டு. சிதம்பரத்தில் குடி கொண்ட விவைத் தரிசிக்க முற்பட்ட “பறையனின்” கதையும் உண்டு நம் இலக்கியத்தில்.

ஆனால் இத்தகைய சாதாரண மக்களது கதை அன்று இலக்கிய வடிவமெடுக்கவில்லை இதற்கு அக்காலத்தில் இத்தகைய மக்களது உணர்ச்சிகளைப் பிரதிபலிக்க கவிஞர்கள் இல்லாமலில்லை. அவர்களும் வாழுந்தனர். தம் படைப்புகளையும் படைத்தனர். ஆனால் அவற்றை இலக்கியங்களாகக் கருதி நிலைக்கச் செய்யாதமையால், அவை மறைந்தன. இன்று பாழ்டைந்திருக்கும் ஏடுகளைத் தட்டி புரட்டினால் சாதாரண மக்களது

புலம்பலும், கதைகளும் வீவளிக்கிளம்பும்.

இந்திலையிலே சோஷவிசத் திற்கும், இலக்கியத்திற்கும் தொடர்பினை ஊட்ட முன் வருகன்றேன்.

தற்காலத்து இலக்கியக் கோவைகளைப் பார்க்கும் பொழுதும் அவை பெரும்பாலும் நடுத்தர வர்க்கத்தினரது குழலையே, எண்ணைக் கருத்துக்களையே பிரதிபலிக்கின்றன. அவை ஏதேழும் கவனின் கண்ணேரை எடுத்துரைப்பவை அல்ல. தற்செயலரகங்கு வன் ஏழைகளாது கண்ணேரக் கண்டு மனமாற்ற முடியாத வேலையிலே அவனது உள்ளக் கிடக்கையை எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி நல்லதோர் கதையாக வரைந்துவிட்டால் அவனையும், அவனது ஆற்றலையும், அவனது படைப்பையும் மட்டும் தட்டிடுக்கும் காலத்தில் வாழுகின்றோம். சாதாரண மக்களதும், உழைப்பாளிகளான விவசாயிகளினதும், தொழிலாளர்களினதும் வாழ்வைக் காவியமாக்கும் காலம் அல்ல, நாம்வாழும் காலம்.

பல வருடங்களுக்கு முன்நான் படித்த ஆங்கிலக் கவிகளுள்ளன்று என்மனதில் இன்றும் பதிந்துள்ளது. அக்கவிஞர்னின் பெயரோ என்மனதில் இல்லை. இதனால் நான் எனது ஞாபக சக்தியை என்றும் பழந்திருக்கும் ஏடுகளைத் தட்டி புரட்டினால் சாதாரண மக்களது

கடவள் எங்கே எனவீனவுகின் சாரத்தினால் சோஷவிசம் என்றுள் அது எமது வாய்க்குப் பூட்டிடும் எனக்கருதுவோர் பலருண்டு. இது தவறுதலான அபிப்பிராயமாகும். சோஷவிசம், உண்மையிலேயே பூட்டிடப்பட்ட கலைஞர்கட்டு விடுதலை அளிக்கும். அவர்கள் தாம்வாழுகின்ற சமுதாயத்தின் உணர்ச்சிகளையும் தமிழ்ப்படைப்புகள் மூலம் வெளியிடப் பூரண சதந்திரமுடையவராக விளங்குவர்களே எனப்படுவோர் தமது விலங்குகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு சாதாரண மக்களுக்கிய உழைப்பாளரைத் தமிழ்பாத்திரங்களாகக் கொண்டு அவர்கள் மத்தியில் இருக்கின்றன. இருக்கக் கூடிய நிலைமைகளை இலக்கிய வடிவமாக்குவர். இக்காலம் வரை மத்தியதர அல்லது மேலவுகுப்பைச் சார்ந்தோரது எண்ணைக் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கும் முகமாக “மினிஸ்கேட்டையும்” “பீற்றில்லையும்” [Beatles] மற்றும்பல சம்பிரதாயங்களையும் உபயோகித்து இலக்கியங்களைப் படைப்பர்.

சோஷவிசம் சமுதாயம் ஏற்பட்டால் இத்தகைய பிறபோக்கான கட்டுக்கோப்பை விடுத்து சாதாரண மக்களது வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் முகமாகத் தமது இலக்கியங்களைப் படைப்பர். கலைஞர் அவர்கள் நம்மீது தினிக்கப்பட்ட கட்டைமீறி முன்னேற சோஷவிசம் வழிவகுக்கும்.

இன்றைய உலகில் வாழுகின்றநாம் பத்திரிகைகளின் பிரயக்குடுதன் பேசும்.

சாரத்தினால் சோஷவிசம் என்று அது எமது வாய்க்குப் பூட்டிடும் எனக்கருதுவோர் பலருண்டு. இது தவறுதலான அபிப்பிராயமாகும். சோஷவிசம், உண்மையிலேயே பூட்டிடப்பட்ட கலைஞர்கட்டு விடுதலை அளிக்கும். அவர்கள் தாம்வாழுகின்ற சமுதாயத்தின் உணர்ச்சிகளையும் தமிழ்ப்படைப்புகள் மூலம் வெளியிடப் பூரண சதந்திரமுடையவராக விளங்குவர்களே எனவே தான் கலைவளர், இலக்கியம் ஒங்கி வளர சமுதாய அமைப்பும் மாற்றமடையவேண்டும்.

எந்தக் கலை அல்லது இலக்கியம் மனிதனின் மனிதத்துவத்தைப் பண்படுத்திப் படவுத்தைப் பண்படுத்திப் பூரணப் படுத்த ஒத்தாசை செய்கின்றதோ, பரிபூரண வாழ்வு வாழ அவனுக்கு வழி அமைக்கின்றதோ அக்கலை இலக்கியங்கள்தான் சரகாவரம் பெற்றவையாகத் திகழும்.

துணிகரமாகவும் எளிமையாகவும் அதேசமயம் ஆழந்த நுண்ணிய உணர்வு பூர்வமாகவும் சிருஷ்டிக்கப்படும் சிறுகதைகளில் இதயம் இதயக்குடுதன் பேசும்.

என்ன செய்வேண் சிறைவாழ்வில்?

“கற்கையாளன்”

(இனங்கவிஞர் கற்கையாளன் சென்ற மாதம் டார் வீபத்தில் இந்குண்டு கோரமரணம் அடைந்த செய்தி கேட்டு இலங்கிய உலகமே திடுக்குற்றது. எனது திருமணத் துக்கு வேண்டிய உடைகள், நகைகள் போன்றவற்றை யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வாங்கிக் கொண்டு திரும்பும் வழியில் வல்லையில் நடந்த கோர விபத்தில் இக்கி மரணமானார். கற்கையாளன் எனப் புனைபெயர் கொண்ட தவரத் தினம் அவர்கள் சமீபகாலங்களில் நடத்த கவிதைப் போட்டிகளில் பலவற்றில் தங்கப் பதக்கங்களைப் பரிசாகப் பெற்று வளர்ந்து வந்த கவிஞர், கற்கையாளன் நடைசியாக ஏழுதிய கவிதை மல்லிநைக்கே உரியது அதை இங்கு பிரசுரித்து இனங்கவிஞரை இலக்கிய நெஞ்சங்கள் மறக்கவில்லை என்பதை ஞாபகழுட்டுகின்றோம்.

—ஆசிரியர்

செல்லும் வழியின் இருள் கண்டும்
சிந்தை தளரா தொளி காண
அல்லும் பகலும் நடைபோட்டு
அடைவேன் மகிழ்வே யெனவேங்கும்
கல்லு மனதை எனக்களித்துக்
கவிதை புனையத் தட்டி விட்டு
நில்லு; என்று நிறுத்துதற்கா
நீண்ட சிறையை எனக்களித்தாய்.

கன்னிப் பெண்ணே கவிததேவி
காலம் கரையுது நாள்நாளாய்
என்ன எழிலும் உனக்கீந்து
இறுதி வெற்றி பெற்றேன?
அன்னே அதனை அறுதியிட்டு
ஆரும் உரைக்கக் கேட்டேனே?
மின்னே தொன்றும் என்னுணர்வை
என்னே செய்வேன் சிறைவாழ்வில்?

சிறையின் வாழ்வில் சித்திரித்த
சிலரின் ஆச்ச நூல்களினைக்
குறைவாய்ப் படித்தேன் னென்றாலும்
கொண்ட வெந்தன் சிறைவாழ்வோ?
இறையம் அதற்குப் பொருந்தாது
ஏனை தனிமை எனக்கிள்லை
கறையே நிறைந்த சூட்டத்தில்
கருத்தை உணர்த்தக் காலம்போம்
பள்ளி வாழ்வை மகிழ்வாகப்
பலபேர் நூலில் எழுதிய னும்
துள்ளித் திரியும் சேயாகத்
தோன்றில் உண்மை இன்பந்தான்
கள்ள உலகின் நிலையுணர்ந்து
காணும் பொருமை சூதெல்லாம்
கொள்ளும் அளவு கொண்டோரும்.
கூறும் மாணவர் ஆவாரோ?

பாடல் செய்யும் சிலபோரும்
பலவாய்ப் புள்ளி எடுப்போரும்
கூடல் கொண்ட மேடையிலே
கொண்ட என்னாம் புகல்வே.ர்க்கும்
தேடல் செய்ய என் கருத்தைச்
சிறிதும் தயங்கா தெடுத்துரைத்து
ஆடல் கொண்டு மகிழ்வெய்த
ஆன சிறை வாழ் வொழியாதே!

பாரதியின் பாடற்பெண்

காலமெனும் வெங்காட்டில் நடந்த கண்ணி
கைப் பொருளெல் லாந்நமுவிக் கால்தளர்ந்து
பாலோத்த மேனியெழிற் பசுமை குன்றிப்
பாடையிலே யடர்முள்ளும் பருக்கைக் கல்லும்
குலப்போற் கீறியுடல் சுவைக்க நெந்து
சுமையோடு செல்லுமவள் மேனியலங்
கோலத்தைக் கண்டானேர் கவிஞர்; உள்ளக்
கொதிப்போடு கோமகளின் முன்னே சென்றுன்

கற்பகநற் தருவேபோல் கண்முன் நிற்கும்
கருமீசைக் கொம்பனையக் கண்கள்கவல்
விற்புருவ அசைவொன்றை விளக்கியன்றுன்
விண்ணவரின் புதல்விக்கு மாலையிட்டான்
நற்புதல்வர் பலரீஸ்ருள் நங்கை; வந்த
நடைபாதை யடவியினை நாசஞ்செய்து
கற்பகப்பூங் காவென்று கமழுச் செய்தான்
கைகோத்து அவனியெலாம் பவனிவந்தான்

சொற்களோலும் அவன்வாயிற் சாராயம்போற்
சுவையாகி வெறியோடு சுருதியாகி
அற்புதங்கள் பலசெய்ய அகன்றவாயர்
அண்ணூர்ந்து விண்முகட்டை அளந்து நின்றுர்.
பொற்குவியல் பாசலையை விட்டுப்பாரோர்
பொதுவுடமை யாயிற்று; பூவாரங்கள்
கற்புடையார் தோள்களிலே தொங்கலாகிக்
கவிஷதுமணிக் கல்லாகிக் கறைபோக்கிற்று

தேனென்றார் மதுவென்றார் தீதளிந்தஞானத்
தெவிட்டாத பாகென்றார் இடியின்றேடு
வரணீன ர மழையென்றார் மழலையென்றார்
வற்றுக் நதியென்றார் வாய்மை யென்றார்
ஏனென்றாங் கேட்காத ஈனரெல்லாம்
எறிபட்டு வேல்ஸ்ருர் ஏனவாயர்
கானென்றார் கடலெண்றார் கற்றமாந்தர்
காலத்தை வெகின்ற கவிதை யென்றார்

குங்குமப்பூ வழங்கியவள் கொத்தினுள்ளே
குயிலாகப் பாடுகின்றன் குழந்தையாக
எங்கெவரின் கைகளிலுந் தெய்வமாகி
இனியகுழ விசைத்தெய்வை யெழுப்புகின்றன்
பொங்குதமி ழி யச்செங் குருதியாகிப்
பொருப்பாகித கோஞ்சுள்ளே பூரிச்கின்றுள்
பங்கமிலா அவன்நமது முத்தகாலாம்
பாரதியின் பத்தினியாள் பாடற்பெண்ணாள்

புங்கையூர் மகேஷன்

தெய்வம்

தெய்வமொன்றுண்டென்ற செய்தி கேட்டுத்
தெய்மதைக் காணவெனத் தின்மை யுற்றேன்
பொய்யான வார்த்தையிது புரியாதேனே
புகுகின்றுய் வீணவேலை யென்றே சொன்ன
மெய்யன்பு கொண்டிட்ட நண்பர் வார்த்தை
விலக்கிய பின் முனைந்திட்டேன் தெய்வம் காண
வெய்துறுதல் வேண்டுமெனு முன்னம் நெஞ்சில்
வேதனையை முட்டியது விரைதலுற்றேன்.

இப்புவியி லெங்கெங்கோ தேடிநின்றும்
இல்லையொரு தெய்வமென வெண்ணி நெஞ்சில்
செப்புவழு வுற்றேனே வென்றே தேரச்
சேயானேன் தாயவளைத் தேடிநின்று
இப்போது சொல்கின்றே என்னயிங்கு
இல்லையொரு தெய்வமெனச் செப்பு (ம) வேலை
அப்போது அண்ணையவள் புன்னகைத் தாள்
அன்பஃதே தெய்வமென உற்றுனர்ந்தேன்.

மங்கைக்கு மதிப்பு

வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம்

நாட்டார் இலக்கியத்தில்,
விசேஷமாக மட்டக்களாப்புக் கவிகளில்,
நங்கையரைத் தங்கம், தங்கக் கூரி, தங்கக் குடம்.
தங்கச் சிலை, தங்கப்பவுண், தங்கமணிக் கோர்வை, தங்க
வண்டு என்றெல்லாம் இளைஞர் ஆர்வமொழிகளால் அழைத்
தல் மரபு, ஓவ்வொரு பாடல் உதாரணமாக இதன் கீழ்த்
தஞ்சீன்றேன்

1. தங்கம் என்று சொல்லிடட்டோ
தாள் பவுஷி என்று என்னிடட்டோ
சில்லறைக் காசே - உன்னேச்
சீக்கிரத்தில் தூக்கிடட்டோ?
2. தங்கக் கிளியாரட்
தட்டிடையைக் கண்டநாளாய்
பொட்டகத்தில் வைத்த பணம்
பூட்ட மூடிக் கூடுதில்லை.
3. தங்கக் குடமே - நடை
தத்தியொடு நங்கனமே
செக்கவிக்கு நான்வருவேன்
திண்ணையிலே காத்திருப்பாய்.
4. பூவும் மணமும் போல் - இந்தப்
பூவுகில் நாமிருப் போம்
தங்கச் சிலையே - என் ஞேடு
தங்கிலிட்டுப் போங்க இப்போ.
5. தங்கப் பவுணே
சரியான செடிப் பவுணே
குதிரைப் பவுணே - நீங்க
கூடவந்தா லாகாதோ?

6. குங்குமப் பூலே
குலத்திலுள்ள வெங்கலமே
தங்கமணிக் கோர்வையே - நான்
தங்கவர நாள் படுமோ?
7. ஆகாசக் கொப்பில்
அறையறையாகக் கூடுகட்டி
தங்கும் புருக் காள் - என்ற
தங்கவன்னைக் கண்மரோ?
8. செடிப் பவுண் குதிரைப் பவுண் என் பன பவுண்
வகைகள்.
மட்டக்களாப்பு நாட்டுப் பாடல்கள் என்னும் நூலில்
காதலியைப் பாராட்டும் காதலன் கூற்றுகப் பின் வருங் கவிதாப்பட்டிருக்கிறது.
9. தங்கத் தகடே - என்ற
தகதகத்த பொன் தகடே
வெள்ளித் தகடே - உன்னே
விலைமதுக்கக் கூடுதில்லை.
10. இஃதிவ்வாருக, இதற்குப் பின் வந்த மட்டக்களாப்புத்
தமிழகம் எதானும் நூலில் இது பெண் பாடல் என்று
தரப்பட்டுள்ளது' தலைமகள் உஸார்ச்சி வயத்தளாய் தலை
மகளின் நலத்தலைப் பாராட்டும் கவிதை என்று அதன்
பதிப்பாசிரியர் குற்பிட்டுள்ளார்'
11. இன்பம் நுகர்ந்த நலைமகன் நலைவியைப் பாராட்டுதல்
இயல்பு. அதற்காகத் தலைவர்யும் அவரைப் பாராட்டல் வேண்டுமே எனபதற்காகப் போலும் ஆசிரியர் இதனைப் பெண்
கவியாகக்கிவிடதனர். அது பெண் தனமைக்கு முரணாகும்.
12. விலை மதிப்பது, விலை சொல்வது, விலை கொடுத்து
வாங்குவதற்கு உரிய வள் பெண்ணேயன்றி ஆண்ணலன்
என்பது பின் வரும் பாடல்களால் தெரிய வரும்.
13. பாலை மரத்தில்
பதினாறு பூப்புத்து
எல்லாம் விலைபோக
ஏவிருக்காய் மாலைவள்ளி!

2. பொன்னும் இரும்பும்
பொதுவான வெண்கலமும்
எல்லாம் விலைபோயிற்று - என்ற
இளையாள் விலைபோகவில்லை.
3. முன்றும் பிறையே
முகத்திலுள்ள வெட்சமியே
தூண்டா மணிவிளக்கே - உன்னைத்
தூரவிலை பேசினங்கா.
4. ஆயிர மல்ல'
இரண்டாயிரந்தான் வந்தாலும்
வேறு நினையாதே - உன்னை
வேண்டுவது நிச்சயங்கா.
5. கோடைக்குப் பூத்த
குடமல்லிகைப் பூவது போல்
வாடாம் விருந்தால் - அதை
வாங்கவருவான் ஒரு சீமான்.
6. குணம்சுசந்த மாம் பழுத்தை - நாங்க
கூறிவிற்கத் தேவையில்லை
மனம் அதிக மாயிருந்தால் - அதைத்
தேடிவரும் காலடிக்கே.
7. சித்தலியன் குட்டியென்றால்
சொன்னவிலை நான்கொடுப் பேன்
பொருக்கு வெடித்த இந்தப்
போரவியன் என்ன செய்ய?
- மிந்திய பாடல் ஒரு பெண்ணைப் சற்று இகழ்ச்சிக் குறிப்
புத் தோன்ற ஒரு ஆண்மகன் பாடியது.
சித்தலியன் - சிறு அவியன் - இதற்கு எதிர் பேர் அவியன்.
அது போரவியன் என்று மாறிவிட்டது.

புதிய கிழேர்கை

சிங்களத்தில்

நிமால் சமரதுங்கவா

தமிழில்

மு. கணக்காசன்

ஆசிரியர் பற்றி

மின்னேரிகமையாச் சேர்ந்த சிருஷ்டி எழுத்தாளரான திரு. நிமால் சமரதுங்கவா ஒரு பிரதம ரயில்வே கார்... (Head-Guard) “பிறப்புங்குப் பிறப்பு” (பவ யென் ; பவ ய) என்ற இவரின் தொகுதி 1966ல் பிரசரமாகியது. வினோயாட்டு மங்கையர் (செல்லக் கார கெல்லோ) என்ற இவரது தொடர் நாவல் ஒரு சிங்கள இதழிற் பிரசரமாகிறது. இவரது ‘வழக்கு’ (நடுவக்) என்ற கதை சமீபத்திய சிங்களக் கதையளிப்பி மிகச் சிறந்தது.

நன் தீவிரமாக யோசிப்ப தெல்லாம் அவள் மீது நான் கொண்ட வெறுப்பு முழுவதையும் தீர்த்துக்கொள்வதிலுள்ள கஷ்டத்தைத்தான்.

என் துன்பமும் வேதனையும் முடிவற்றவை. நான் கட்டிய ஆகாய மாளிகைகளைல் ஸாம். அந்த விண்வெளியிலேயே காற்றி ந் தீரிவிட்டதைப் போன்ற துயரம்.

தான் விரும்பவில்லை என்றால் ஏன்தான் அவள் என்னைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும்? - அவளை நான் முதன் முதலாகப் பார்க்கப் போனதும், அப்போது அவளின் வதனத்தை அலங்கரித்த வசீகரமான அந்தப் புன்னைக்கும் இன்னும் நேற்றுப்போலத்தான் இருக்கிறது. இந்தச் சிரிப்பில்தான் எத்தனை பரிசுத்தம்?

நான் அவளை மனந் துகொண்டேன். ஒருவர்க்கொருவர் கொண்ட காதலுக்காக நாங்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளவில்லை. திருமணத்தின் காரணம் எனது சுயநலம் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.

என்னுடைய சொந்த இரத்தமும், சதையும் கொண்ட ஒரு குழந்தை - எனக்கு வேண்டும் என்ற தீராத ஆவல் எனக்கிருந்தது. அதுதான் அந்தச் சுயநலம்.

ஆமை தன் ஓட்டிற்குள் நுழைந்துகொள்வதைப் போல நானும் காரியாலயத்திலிருந்து வந்தவுடன் தினமும் என் புத்தகங்களுடன் ஜக்கியமாகிவிடுவேன். படிப்பு என்பது எனது பிரத்தியேக உலகம் வீட்டி ஒள்ளோரெல்லாம் சாப்பிட்டு படுக்கைக்குப்போனவின் மூன்று, நான்கு மணித்தியாலத்தின் பிறகே நான் அறையிலிருந்து வெளியேறுவதுண்டு.

கலியானக் முடிந்த ஆரம்ப நாட்களில் நான் இவ்வாறே நடந்துகொண்டபோது, அவனும் ஒரு புன்சிரிப்போடு என்னைத் தொடர்ந்தாள். எனவே கண்டிப்பான பூர்வ வயய அவள்மீது செலுத்தவேண்டியேற்பட்டது.

விரிந்துகிடக்கும் புத்தகங்களின் மத்தியில், கிராட் புகை மண்டலம் குழி, கலைந்த தலை யுடனும், கணித்த உடலுடனும் நான் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் அவள் உள் அறையில் ஒரு செற்றியில் ஏக்கத்தால் கவிழ்ந்த தலையுடன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

அவள் ஒரு குழந்தை பெறப்போகிற்கள் என்பதை முதன் முதலில் நான் அறிந்தபோது என் மகிழ்ச்சி எத்தனை மகத்தானதாயிருந்தது. அப்போது நான் என்றுமே அவளுக்குக் காட்டியிராத ஒரு மகத்தான்

பிரேக்மேயோடு அவணப்பார்க்க தேன்.

ஆனாலும் கரிய முகில் சூழ்ந்த நிலவைப் போலவே அவளின் முகமிருந்தது. அவள் ஆனந்தக் கூத்தாடக் கூடிய சந்தர்ப்பமல்லவா இது? அவளின் வாட்டமுகம் வேறொதையோ கூறுவதைப் போலக் கொன்றியது எனக்குத் தோன்றியது

அவள் குழந்தைகளை விரும்பவில்லை. இதை நான் தீர்மானித்தேன். எங்களோடேயே வசிக்கும் என் சகோதரி தன் குழந்தைகளோடு படும் அவஸ்தையைக் காண இவங்குக் குருவெறுப்பு உண்டாகிவிட்டிருக்கிறதென் நான் நினைத்தேன். ஆனாலும் ஈன்று புறந் தந் துவளர்க்கும் பொருட்டு தாம் பொறுத்துச் சுகித்த துண்பமெலாம் தம் மழலைச் செல்வங்கள் பவள வாய் திறந்து ‘அம்மா’ என மிழுந்தும் போது மறைந்துவிடுமாம் என்றுகூடக்கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆறுமாதத்தில் அவளை டாக்டரிடம் கூட்டிப் போனேன். கர்ப்பத்திலுள்ள குழந்தை அந்தக் காலத்துக்குரியதைவிட அதிக வளர்ச்சி பெற்று விட்டதாக டாக்டர் கூறினார். எனவே தினமும் குறைந்தது இரண்டு மைல்தூரமாவது நடப்பது நல்லதென அபிப்பிராயப்பட்டார்,

அதன்பின் காரியாலயத்திலிருந்து வந்ததும் பிரதி மாலையும் அவளை ‘உலாத்து’க்கு அழைப்பேன். அவளோ தோட்டத்துக்குள்ளேயே இரண்டொரு தடவை நடந்தால் போது மென்று கூறிவிடுவாள்.

அது கஷ்டமான பிரசவமாகிவிட்டது. ஒரு நீண்ட நேர ஆபரேஷனுக்குப் பின்னரே குழந்தையை வெளியிலெடுக்க நேர்ந்தது. குழந்தை செத்துப் பிறந்தது. குழந்தையின் மொழு மொழுவென்ற அங்கங்களையும் எழிலார்ந்த முகத்தையும் பார்க்கப் பார்க்க என் மனோவேதனையைப் பொறுக்க முடியவில்லை. துண்பம் கவிந்த எத்தன்மையான சோகம், யாரேதான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்— ஒரு நெருப்புத்துண்டு படுத்திருப்பதைப் போல என்றால்; உண்மைதான், எனக்கோ அந்தச் சூரிய கிரணங்கள்...? எல்லாம் மனச் சாந்திக்காக.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின் அவள் மீது எனக்கு வெறுப்புண்டாகிவிட்டது. நடந்து முடிந்ததையெல்லாம் மறந்து விடனத்தனிக்கும்போதெல்லாம் இச்சம்பவங்கள் என் கணமுன்னால் ஒரு வெண்டியாகத் தோன்றும். ஒன்று மாத்திரம் திட்டமாகத் தெரிந்தது. அது தான் அவள் எவ்வித மகிழ்ச்சி யோடும் என்னுடன் இருக்க வில்லை என்பது அவள் என்னை நேசிக்கவில்லை—விரும்பவில்லை.

தன் மனோபாவத்தில், ஒரு ஆழந்த வெறுப்புடனேயே அவள் வாழ்ந்திருந்தாள். அவள் குழந்தைகளை வெறுப்பது எனக்கு நன்றாகப் புரிந்தது குழந்தைகளாற்ற பாழுடைந்த வாழ்வில்தான் என்ன மகிழ்ச்சியிருக்கிறது?

அந்த நாள் முதல் என்வாழ்க்கைதான் எவ்வளவு மாறி விட்டது? முன்னரைவிட இப்போது மிக அதிகமாகவே புத்தகங்களுடன் சஞ்சரித்தேன். முன்னரென்றால் ஆபீசிலிருந்து கேரே வீட்டிற்கே வந்துவிடுவேன்; இப்போதோ வீட்டிற்கு வர ஒன்பது - பத்து மணி சென்றது. அந்த நேரத்தை நண்பர்களுடனும் கிளப்பிலோ தான் போக்கினேன். இவற்றூற்றான் நான் சிறிது அமைதிபெற்றேன்.

நேரத்தோடு வீட்டிற்கு வராமல்விடுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டேன். ஆனால் அன்று என் ஆபீஸ் நன்பன் வீட்டில் நடந்த விருந்திற்குப் போயிருந்தேன். ஆபீசுக்குப் போன பின்னரே அந்த விருந்துபற்றிய ஞாபகம் வந்தது. எனவே உடைமாற்றிச் செல்வதற்காக வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தேன்.

அந்த நேரத்தில் வீட்டை நெருங்கவே தயக்கமாயிருந்தது. அந்த இடத்திலிருந்தே தப்பி ஒடிவிடக்கூடுமாயிருந்தால் எவ்வளவு நிம்மதியுாயிருக்கும்!

என் வீட்டையும், சுற்றுடலையும் அக்கிரமித்துப் பாழ்படுத்திக் கொண்ட அது வீட்டிலேயே யிருந்து என்னைத் தடுக்கத்து.

இப்படியான வெறுமையான உணர்வுகளுடன் வெறுப்போடு வீட்டுள் நுழைந்தேன்.

என் மலைவியின் அறையிலிருந்து அனப்பரிய பிரேமையுடன் யாரோ பேசுவது தெளிவாக எனக்குத் தேட்டது. நான் நேருப்பின்மீது இருப்பதைப் போல் உணர்ந்தேன். இத்தனை நாளும் என்னை விரும்பாததைப் போல் நடந்துகொண்டதெல்லாம் இதனால் தான். இப்படித் தான் அவள் யாரோ ஒருவனுடன் தினமும் இன்பமாகப் பொழுதாக குரிக்கிறோன் போலிருக்கிறது. எனவே இந்த நேரத்தில் நான் வீட்டிற்கு வரமாட்டேன். என்பது அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.

“என் செல்வமே எவ்வளவு துங்பத்தை எனக்குத் தந்துவிட்டாய்?” அவள் விமினான். “இந்த உலகத்திலுள்ள ஒரேயொருவரான இன்னேந்று வரையும் விட உன்னைத்தான் நேசிக்கின்றேன்,” அவள் கூறி னன்.

மேதுவாகத் திரைச்சீலையை விலக்கிக்கொண்டு அதைக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன்.

அவள் கவரைப்பார்த்த வாறு கட்டிலிற் படுத்திருந்தாள்.

“உன் அம்மாவிடமிருந்து கொஞ்சம் பால் குடியடா என் செல்வமே! உன் தெழுச்சு

பூரிக்குமட்டும் குடிடா...”

“மகனே, நீ உன் தந்தையைப்போலவே இடுக்கிருய். என் மகன் எப்படியெல்லாம் என் னை நேசிக்கவேண்டும்? ஆனால் நீ என்னைப் பார்ப்பது கூட இல்லையே. தயவு செய்து என்னைப்பார்டா. உன் சின்ன இதழ்களால் ஒரு முத்தம் தாடா.”

“முடியாதா மகனே, அப்படியானால் உன் தந்தை வந்த விடங் என்னாறுகிறது. அமர்ந்து என்னேடு பேசுக் கொல்லேன், அதைவிட வேறு ஆனந்தமோ. செல்வமோ எனக்கிருக்குமுடியுமா? ”—சொல்லிக்கொண்டே அவள் எதையோ நன் இயத்தோடு இறுக அணைத்துக் கொண்டார்கள்.

நான் மெதுவாக அவளின் கட்டிலருகே சென்றேன். நன் ஓட்டய பிரேமையால் நன் இரத்தமே பாலாக மாறி நிறைந்து பொங்கும் நிறந்தமாப்பகங்களுடன் அவளிகுற்றதார்.

ஒரு பெரிய பொம்மையின் வாம்பகு அவள் நாலையைத் தினித்தாள். நூல் மார்புகளுக்களினிடையில் பலிக்க தமான பாற் துவினா எனக்களின் கட்டில் போர்வையை கூக்கியிருந்தன.

‘நளினி, என்னை மன்னித்துவிட்டு’ — ஆனால் என் உதடுகளிலிருந்து வார்த்தை கள் வெளிவரவில்லை.

இத்தனை ஆண்டுகளாக நான் வசித்த இல்லம் இதுதானு? இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. நான் என்றுமே அங்கு கண்டிராத மிக ரமமியமான ஒரு பிரகாசம் வீடு நிறைய விபாழித்திருந்தது. ★

ஈடுபாலம்

‘மலரவன்’

‘பூராம் ...’

‘ஷ்வரீ யீல் அமர்ந்தவாறு உணர்ச்சி மயமான கடத்த காலத்து நினைவு களை அசைபோட்டுக்கொண்டிருந்த பூரணம், என்னெண்ணாலும் என்னை மறந்தவள்? அவளாலே எப்பிடி மறக்க முடிஞ்சது? இப்பிடிச் செய்யிறதாலே நான் உள்ளெல்லாம் உக்குவன் என்கு என்றை வயித்திலே பிறந்த அவனுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும், புரிஞ்சிருக்கும், என்டாலும் மனம் வந்து இப்பிடிச் செய்யிறுனே...’

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆச்சிக்கிழவி கணவனுடே வாழ்ந்ததன் ‘ஞாபகச்சின்னமாக’ இன்று இருப்பவள் பூரணம் ஒருத்திதான். மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அவனை ‘பொவிஸ்’ இலைஞென்றுவனுக்கு மனம் முடித்துக்கொடுத்து அவனுடனேயே கொடும்புக்கு அலுப்பி வைத்தான் ஆர்விக்கிழவி. கொழும்பு என்றுவிட்டபூரணத்திடமிருந்து ஒழுங்காகக் கடிதம் வருவதில்லை. அத்திடுத்தாற்போல் மூன்று நான்கு நாடுதங்கள்தான் இதுவரையில் எழுதியிருப்பாள் அவள். அவளைப்பற்றியதினைவே திராதகவலை

யாகி ஆச்சிக்கிழவியின் மனதை அடிந்துக் கொண்டிருந்தது.

“இஞ்சை இருக்கும் வரை அம்மா, அம்மா என்கு உயிரை விட்டுக்கொண்டிருந்த பூரணம், என்னெண்ணாலும் என்னை மறந்தவள்? அவளாலே எப்பிடி மறக்க முடிஞ்சது? இப்பிடிச் செய்யிறதாலே நான் உள்ளெல்லாம் உக்குவன் என்கு என்றை வயித்திலே பிறந்த அவனுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும், புரிஞ்சிருக்கும், என்டாலும் மனம் வந்து இப்பிடிச் செய்யிறுனே...’

உலகம் முழுவதுமே தன்ஜெப் பார்த்து கைகொட்டி நகைப்பதைப் போன்றிருந்தது ஆச்சிக்கிழவிக்கு. கவலையும் வெட்டுமும் இலைஞ்சு எழுந்த அந்த என்னத்தின் தன்மையினால் எங்காணும் ஒரு சானாக்கு குறுகினால் அவள்.

‘அப்போது—

வாசலில் யாரோ செக்கிள் மணியிடுக்கும் சப்தம் கேட்டது, ஆச்சிக்கிழவி எட்டிப்பார்த்தாள், அங்கே தபார்க்கார முத்து

வேலு கடிதக கட்டு களோ டு நின்றுகான்திருப்பதைக் கண்ட தும் உடனே எழுந்து சென்று, தன் பெயருக்கு வந்திருந்த கடித மொன்றை அவனிட மிருந்து வாங்கி வந்தாள் அவள்.

ஆச்சிக் கிழவி கிராமத்தில் இருப்பவள் தான் என்றாலும், கூவிவேலையே அவள் தொழி வென்றாலும், எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவள்ள. கண்களுக்கு அண்மையில் கடிதத்தை வைத் துக்கொண்டு எழுத்தெழுத்தாக வாசித்துவிடுவாள் அவள்.

கடிதத்தைப் பிரித்துப் படிக் கத் தொடங்கிய ஆச்சிக் கிழவி மகிழ்ச்சியால் உள்ளம் பூரித்தாள். எவள் தன்னையே மறந்து விட்டாள் என்று நினைத்தானோ, எவள் கடிதமே போடுவதில்லை என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தானோ அவன்தான் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். பூரணத்தின் கடிதமே அவளைத்தீடி வந்து ருந்தது. ஆவத்தீடாடு படித் தாள் அவள்.

“..... அம்மா, இவ்விடத்து வாழ்வு தொல்களும் பிரச்சனை கணும் சூழ்ந்ததாகத்தான் இருக்கறது. அதனால்தான் உனக்கு கடிதம் எழுதக்கூட நேரம் கிடைக்கவில்லை. சங்கடமான நிலைமை ஒன்றில் சிக்கிவிட்டதா கப்படுபவர் முருகேசு வாத்தி யார் ஒருவர்தான். யாருக்காலேயே உன்னுடைய உதவியை வேண்டி இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். உன்னைக் கஷ்டப்படுத் துவதாக நினைக்காதே. இங்கே, அவர்களையிய மனம் அவருடைய சம்பளம் போதாது

நிலைமையில் ‘பெருமளவு கடன் வாங்கிவிட்டோம். இப்பொழுது வெளியிலே தலைகாட்ட முடியாத நிலைமையாக இருக்கிறது. கடைக்காரர்கள்கூட சீரி விழுகிறார்கள். அம்மா! உன்னிடம் ஏதும் பணமிருந்தால் இருநாறு ரூபா அனுப்பிவைத்து எங்களை இக்கஷ்டத்திலிருந்து மீட்க வேண்டும். இப்படிச் செய்கிற யாம்மா?...’

என்று எழுதியிருந்தாள் பூரணம். இதைப் படித்ததுமே நிலை குணந்துவிட்டாள் ஆச்சிக் கிழவி. அவனது மகிழ்ச்சியாவும் ‘பட்ட’ டென்று அடங்கிவிட்டது. வெரு நாட்களுக்குப் பின் பூரணத்திடமிருந்து வந்த கடிதமும் இப்படியொரு இடிச் செய்தி யைத் தாங்கியா வரவேண்டுமா? சமைத்து வைத்த சோற்றைக் கூட உண்ண மனம் வரவில்லை அவனுக்கு. “என்றை கணம்னி அங்கை கிடந்து கஷ்டப்படி, நான் இஞ்சையிருந்து சொறு தண்டு அகாண்டிருக்கிறதே”

என்றானத்து அவள் சோற்றைப் பான்தியாடு முடிவைத்துவிட்டு ‘முருகேசு வாததுயாரி’ னவீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

அந்தக் கிராமத்தில் நல்லவர் என்று நானு பேரால் மதிக் கப்படுபவர் முருகேசு வாத்தி யார் ஒருவர்தான். யாருக்காலேயே உன்னுடைய உதவியை வேண்டி இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். உன்னைக் கஷ்டப்படுத் துவதாக நினைக்காதே. இங்கே, அவர் அவர். தயாள குணம் அவருடையது, அவருடைய சம்பளம் போதாது

அதனால் எவரும் உதவி என்று ஒடி வருவதும் அவரிடம்தான்.

“தம்பி! இருக்கிறியேடா மேஜை” என்று குரல் கொடுத் துக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள் ஆச்சிக்கிழவி.

“ஓமணை ஆச்சி. உள்ளுக்கு வந்திரணை” என்று வரவேற்ற மூருகேசு வாத்தியார்.

“வேண்டாம் மேஜை, நான் இந்தக் குந்திலேயே இருக்கிறேன்” என்று கூறித் தரையில் அமர்ந்த ஆச்சிக்கிழவி, தன்னுடைய பிரச்சினையை வாயினால் சொல்ல வில்லை. பூரணத்தின் கடிதத்தையே அவரிடம் நீட்டினான்.

கடிதத்தை வாங்கிப் பரப்பறப்படுன் வாகித்தார் முருகேசு வாத்தியார். அவருடைய முகத்தில் சிந்தனைக் கீற்றுக்கள் படிந்தன. கடிதத்தை மடித்து ஆச்சிக் கிழவியிடம் நீட்டிய அவர், “அப்ப இதுக்கு என்னை செய்யப்போருய்?” என்றார்.

“ஓரு அறிஞ்சு தெரிஞ்சு மனி சரில்லாத இடத்திலே இருந்து கொண்டு அவள் எப்பிடிக் கஷ்டப்படுகிறானோ தெரியே ல்லை. நான் சீட்டுக்கட்டிச் சேர்த்த காசு இருநாறு ரூபா கிடக்கு. அதை அனுப்புறதுக்காகத்தான் மேஜை உன்னட்டை வந்தனுன். ஒருக்கா அனுப்பிவைக்கிறியே...” என்றாள் ஆச்சிக்கிழவி.

“இவ்வளவு நாளஞ்சி இந்தப் பக்கம் திரும்பியும் பார்க்காமல்

இருந்த பூரணம் இப்பகாயிதம் எழுதியிருக்கிறதைப் பார்த்தால் நல்லாக கஷ்டப்பட்டு மனம் திருந்திவிட்டாள்போலை கிடக்கு. நானும் ஒரு ஜம்பது ரூபா தருகிறேன். இருநாற்றைம்பது ரூபா யாக அனுப்பி விடுவீம்” என்று நிதானமாகச் சொன்னார் முருகேசு வாத்தியார்.

“நெஞ்சில் நன்றியணர்ச்சி சுரக்க, இரண்டு கைகளையும் எடுத்து அவரைக் கும்பிட்டாள் ஆச்சிக்கிழவி.

(2)

காலம், நாட்களாக, வாரங்களாக, மாதங்களாகக் கரைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிராமத்தில் அதற்கிடையில்தான் எத்தனை மாறுதல்கள். ஆனால் அவை தெற்றெனப் புலப்படாமல், நாளாந்தம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்தச் சராசரங்கள் அனைத்துமே மாறும் போது, அந்தச் சிறிய ஊரும் மாற்றமடையத்தானே வேண்டும்.

அங்கு, ஆச்சிக் கிழவியைப் பொறுத்த வரையில் பூரணத்தைப்பற்றிய கவலை மேலும் அதிகமாகி, அவள் மனதை பாருங்கல்லாக அழுத்திக்கொண்டிருந்தது. பூரணத்துக்காகத்தான் மேஜை உன்னட்டை வந்தனுன். ஒருக்கா அனுப்பிவைக்கிறியே...” என்றாள் ஆச்சிக்கிழவி.

கிழவிக்கு தெரிவிப்பதில் உள்ள தயக்கம்தான் இதற்குக் காரணம். ஆச்சிக்கிழவி சீட்டுக்காகச் சிறுப்பியின் இரத்தினச் சுருக்கமாக ஒரு கடிதம் வந்தது. இன்னர் ஒன் மேற்கூரை இரண்டோ கிடைத்தது. அவ்வளவு தான், அதற்குப்பின்னர் ஆச்சிக் கிழவி ‘செங்கண்மாரியின்’ பிடி யில் அகப்பட்டு இரண்டு வாரங்கள் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தபோது எழுதிய உருக்கமான கடிதத் திற்கும் பூரணம் பதில் எழுத வில்லை.

பூரணம் சிறுவயதிலிருந்தே ஒரு ‘மாதிரியான’ மனப்போக்கு உடையவளாக வளர்ந்தவன். பலமையைத் துச்சமென்று பதும் புதுமையைப் போற்றுவதும் அவளது பிறவிக் குணம், சற்று நாகரிகப் போக்குடையவன் அவன். அதற்காக பெற்ற தாயை இப்படியா ஒதுக்கித் தள்ளுவது. ஆச்சிக் கிழவியின் விதியும், புதுமை மோகமும் செய்து சுதி என்றுதான் இதைக் கூறவேண்டும்.

‘அவளின்றை குணமும் மாருது நானும் தனிமரமாகவே கடைசி காலத்திலே வாழ்ந்து, சாகவேணும் போலை கிடக்கு’ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஆச்சிக் கிழவி. குலந்தழைக்க வந்த ஒரே குலக்கொழுந்து என்று பாலுட்டிச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த மகளின் மனம் மனம் முடித்துக் கொடுத்த பின்னர் மாறிவிடுவ

தென்றால் எந்தத் தாய் தான் வெலைப்படமாட்டாள்?

தசிக்கிழவியின் கவலை, துன்பம் எல்லாம் ஆத்திரமாக மாறக்கூடியதாக அமைந்தது நேற்று சிங்னத்தம்பி கூறிய செய்தி.

கொழும்பில் வாழைப்பழக் கடையொன்றில் வேலை செய்யும் சின்னத்தம்பி, பூரணத்தின் வீட்டு வீட்டுக்கு அருகிலேயே இருப்பவன். ஊர்க்கோயிலில் நடந்து கொண்டிருக்கும் திருவிழாவிற்காக ‘வீவு’ எடுத்து வந்திருந்தான் அவன்.

நேற்று-

வெண்காயம் நடுவதற்காக வயலுக்குச் சென்று விட்டுத் திரும்புகையில்தான் சின்னத்தம்பியைச் சந்தித்தாள் ஆச்சிக் கிழவி.

தூரத்தில் சின்னத்தம்பியைக் கண்டதுமே விடுவிடென்று நடந்து சென்ற அவள், அவனை அண்மியதும், ஓற்றைக்கையை நாரியில் வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து, மறுகையை கண்ணுக்கு மேலே நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டு கூர்ந்து நோக்கினான்.

சந்தேக மில்லை! சின்னத்தம்பிதான் அவன்.

‘எங்கடை சின்னத்தம்பியே? எப்பவுடாமேனிவந்தனி?’

‘ஓமலை ஆச்சி! நான் வந்து டீட்டு டீன் முழுண்டு நாளாச்சு’

சின்னத்தம்பியைக் காண்பது டீரணத்தையே நேரில் காண்பது போலிருந்தது அவனுக்கு. அவன் மூலமாக பூரணத்தைப் பற்றிய தகவல் களை அறிந்து கொள்ளலாம் என்பதே அவளது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்தது.

‘தம்பி! இப்ப கொஞ்சநாளை பூரணத்திட்டை இருந்து காயிதம் ஒன்டையும் காணில்லை. நீ அங்கை அடிக்கடி கண்டிருப்பாயல்லே? எப்பிடி, அவள் சுகமாயிருக்கிறான்?’

ஆச்சிக்கிழவி ஆவலே, உருவாகக் கேட்டாள்.

‘பூரணத்துக்கென்ன குறைச்சல்! புருஷன்காரனும் கெட்டிக்காரன். இருக்கிறதும் நல்ல இடம். நல்ல சனங்கள்தான் சுத்தி இருக்குது கள். ஆனால்...’

‘என்னடாமேனை ஒரு ஆனால் போடுகிறேய்?’

‘ஆனால் பூரணத்தினரை போக்குத்தான் ஒருமாதிரிக் கிடக்கு... நேரத்துக்கொரு அலங்காரமும், சினிமாவும்... ஒரு பொம்பிளையெண்டா கொஞ்சம் அடக்கமாகல்லோ இருக்கவேணும்.’

‘நீ உப்பிடிச் சொல்லுரையாமேனை, கொஞ்சநாளைக்கு மாற்றிச் போட்ட காயிதத்திலை சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த மகளின் மனம் மனம் முடித்துக் கொடுத்த பின்னர் மாறிவிடுவ

யிருந்தவள்’..... என்று ஆச்சிக் கிழவி சொல்லவே, வாய் விட்டுச் சிறித்துவிட்டான் சின்னத்தம்பி. “எவ்வளவு காசு? இருநூறு ரூபாவே அனுப்பச்சொல்லி எழுதியிருந்தவள்.”

“ஓமடா மேஜை என்ன விசேஷம்?” சின்னத்தம்பிக்கு இது தெரிந்துவிட்டதில் ஆச்சிக் கிழவிக்கு ஒரே வியப்பு.

“கொஞ்சநாளைக்கு முந்தி, எங்கேயோ கள்ளவிலைக்கு அகப்பட்ட காஞ்சிபுரம் இசௌலையாக வாங்கிப் போட வேண்டுமென்று என்னை இருநூறு ரூபா கடனுக்க கேட்டவள். வைச்சிருந்த காசெல்லாத்தையும் வீட்டுக்கு அனுப்பின்திலே என்ன லை கொடுக்க முடியவில்லை. சிலநாள் கழித்து பூரணத்தை கண்டபோது, சிலையை வாங்கிப்போட்டன் என்றும், நீங்கதான் காசு அனுபின்கள் என்றும் சொன்னால்...’

சின்னத்தம்பி சொல்லிக் கொண்டே போனான். மிகுதி யொன்றும் ஆச்சிக்கிழவியின் காதில் விழவே இல்லை. ஏதோ புரியாத உணர்ச்சியையான நெஞ்சை ‘கப்பென’ அடைத்துக்கொள்ள, சிந்தை குழம்பியது, தவித்தது. உடல் பூராவுமே நடுங்கினால் அவள். பூரானம் இவ்வளவு தூரத்துக்கையைக் கட்டுத்தென்று காசுகிடந்து. அனுப்பச்சொல்லி எழுதி

தவளாக, சின்னத்தம்பியிடம் விடைபெற்று நடந்தாள் அவள்.

அப்போது அவள் மனதில் ஒரு புயலே அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அதுவே பின் மழையாக மாறியது. ஆமாம்! அவள் நெஞ்சும் பணித்தது.

“குருவி கூடு கட்டுற மாதிரி நான் ஓடா உழைச்சுச் சேர்த்த காக் அது. அந்த இரு நூற்றுபாய்க்காக எத்தினை நாள் என்றை கைவலிக்க அரிசி இடிச் சிருப்பன். வேர்க்க விருவிறுக்க காணிக்குனை நின்டு எத்தினை நாள் கூடு பிடிந்கியிருப்பன், நாற்று நட்டிருப்பன். கால் வலிக்க, தலை நோக்குமைதூக்கி நடந்திருப்பன் எத்தினை நாள்... வாயைக்கட்டி, வயித்தைக்கட்டி நான் சேர்த்த காசை ஏமாத்தி வாங்கி ‘பவிசா’ சீலை கட்டிக் கொண்டு திரியிருளே அவள்... என்றை தெய்வமே...”

உட்குழிந்த கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியெனச்சொரிய, உள்ளம் நெகிழ்ந்து அழுதாள் அவள்.

அப்படியே சிறிது நேரம் கழிந்தது.

திடீரென்று-

அழுகையை நிறுத்தினால் அவள்.

கண்களிலே ஒர் உறுதி. உள்ளத்தின் அடித் தளத்திலிருந்து சொற்கள் பீரிட்டுகிளம்பி வாய் வழியாக உதிர்ந்தன.

“இவ்வளவு கஷ்டமான குழந்தையிலே பிறந்து, வளர்ந்து

தானும் எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்ட பூரணம், இன்டைக்கு பெத்த தாயென்றால் பார்க்காமல் பச்சைத்துரோகம் செய்திருக்கிறார். எனது கஷ்டத்தை உணராத அவள்... எனக்கார்க்கிரங்காத அவள்... இனி... மேல் இனிமேல்... என்னுடையமகளே இல்லை. நானும் அவனுக்காக கவலைப் படுவதில்லை. என்னுடைய செத்தலீட்டிலன்டைக்குக் கூட அவள் அந்த காஞ்சிபுரம் சீலையையே கட்டிக்கொண்டு அழுடும்”

ஆத்திரத்தையும், ஆற்றுமையையும் சமவலுவடன் இனைத்து, சொற்களைச் சபதமாகக் கொட்டிவிட்டு. அந்த எண்ணம் ஏற்படுத்திய வெறியின் உந்துதலில் விரைந்து நடந்தாள் ஆச்சிக்கியவி.

இதற்குப் பிறகு அவள் பூரணத்தைப் பற்றிக்கவலையே படுவதில்லை.

(3)

இவையெல்லாம் நடந்துசில நாட்களே தான் கழிந்திருக்கும். ஒரு நாள் தபால்கார முத்துவேலு வியர்க்க விறுவிறுக்க சைக்கிளின் பெடலை ஒங்கி மிதித்துக் கொண்டு ஆச்சிக் கிழவியிடம் விரைந்து வந்தான். முத்துவேலு அதே ஊரைச் சேர்ந்தவன் மட்டுமல்ல, ஆச்சிக் கிழவியின் பால் அங்கும், இரக்கமும் கொண்ட வர்களில் அவனும் ஒருவன். அதனால்தான் அவ்வளவு விரைவாக ஒடோடியும் வந்தான்.

நல்ல வேளை! அவன்கென்ற பொழுது ஆச்சிக்கிழவி எங்கேயும் சென்று விடவில்லை. அடுப்படியில் உட்கார்ந்து காலை உணவிற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

முத்துவேலுவைக் கண்டதும் வெளியே வந்தாள்.

“என்னடா மேஜை இப்பிடிக் களைக்க ஒடிவாரூய், ஏதும் காயிதம் வந்திருக்குதோ?” என்ற அவள் தொடர்ந்து, “எனக்குக் காயிதம் போட ஆர் இருக்கினை? பூரணமோ...? இல்லை. பூரணத்துக்கும் எனக்கும் உறவே வேண்டாம் எண்டபிறகு அவள் ஏன் காயிதம் போடுரூள்? வேறை ஆர்? ” என்று முத்துவேலுவை நோக்கிக் கேட்டாள். அவள் முகத்தில் சந்தேகக் குறித்தும்பியது.

“இல்லை ஆச்சி! பூரணத்திட்டை இருந்துதான் ஒரு தந்திவந்திருக்கு.”

தந்தி!

அவள் பழங்காலத்து மனுவிதந்தி என்றதுமே அதிர்ச்சி

அடைந்துவிட்டாள்.

“என்னவாமடா மேஜை?”

முத்துவேலு தந்தியை வாசித்தான்.

‘பூரணத்திற்குக் கசரோகம், இங்கே ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறேன்! ’ என்று பூரணத்தின் கணவன் அடித்திருந்தான்.

ஆச்சிக் கிழவியின் கணகளில் நீர் நிறைந்தன. “என்றை அப்பனே! பின்னோயாரே! இனிச்சாகிற காலத்திலை நான் கஷ்டப்பட்டாலும் பரவாயில்லை. வாழும் வயதிலை அவனுக்கு ஒரு கஷ்டத்தையும் கொடுக்காமல்கூக்கிப்போடவேணும்”. நடுங்கும் கரங்களை தலைக்குமேல் உயர்த்திக் கூப்பியவாறு கணப்பியை வேண்டினால் அவள்.

இதைக் கண்ட முத்துவேலு வின் கணகளும் பனித்தன. மகள் எப்படித்தான் உதாசினப்படுத் தியபோதும் அவளை வெறுத்தொதுக்காத ஒரு உத்தமத் தாயின் முன் நிற்பதை உணர்ந்தான் அவன். தாம்மை எண்பதன் தத்துவமே இதுதானே!

★ ★ *

மகிழ்ச்சியாக இருப்பவன் யார் - 10 லட்சம் ரூபாய் பணம் உள்ளவனு, 10 பெண்குழந்தைகள் உள்ளவனு?

நிச்சயம் 10 பெண்குழந்தைகள் உள்ளவன் தான்

இத்தனையும் போதும் என்ற மனநிறைவு அவனிட மிருக்குமல்லவா?

அ. சோமபாலன்

இலங்கை எழுத்தாளர்களும்

புத்தக வெளியிட்டுப் பிரச்சினை நூல்.

ஒரு எழுத்தாளனை உருவாக்குவதிலும், வளர்ப்பதிலும் பத்திரிகைகள் மட்டும் தான் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. சினிமா, நாடகம், வானேலி, புத்தக வெளியீடு என்பவற்றின் மூலமாக - பத்திரிகைகள் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்காமலே - எழுத்தாளர்களாக வளர்ந்து விட்ட வர்கள் மேலே நாடுகளில் பல பேர் இருக்கிறார்கள்.

தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களிலும் இரண்டொருவர் இந்தமாதிரியாகப் பத்திரிகைகளின் துணை இல்லாமலே எழுத்தாளர்களாகவளர்ந்துள்ளனர். ஆனால் சமுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் இப்படி வளர்ந்துள்ளன: கள் மாதிரிக்கூட்டுருவரும் ஸிலெயன்றால் அது மிகையாக:

இருப்பான காரணங்கள் என்ன?

சினிமா, நாடகம், வானேலி, பத்திரிகை ஆகிய இவையெல்லாம் எழுத்தாளனை உருவாக்குவதிலும் வளர்ப்பதிலும் பெரும்பங்கு கொள்ளும் சாதனங்கள் என்ற போதிலும், வளர்ந்து விட்ட ஒரு எழுத்தாளனுக்கு ஆத்திரம் நிறைவர்க்கிறது.

எங்களாக இவை இருக்கும் என்று கூறமுடியாது.

காலத்தின் வேகத்தோடு சடுகொடுத்து வாழும் இவங்கிய மாக அமையக் கூடிய தன்மை புத்தக வடிவம் பெற்றுவிட்ட எழுத்துக்குத்தான் உண்டு.

வாழும் இலக்கியக்களைப் படைக்கங்கூடிய எழுத்தாளர்கள் பலர் இன்று சமுத்துத் தமிழ் எழுத்துவில் நிறைந்து காணப்பட்ட போதிலும் 'வாழும் இருக்கிய வடிவம்', பெற்ற எழுத்துக்கள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் புத்தக படிவில் மிக மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. மிகக் குறைந்த நூல்களே இதுவரை வெளிவந்துள்ளன:

இருப்பான காரணங்கள் என்ன?

இலங்கையில் பணம் கொடுத்துப் புத்தகம் வாங்கிப் படிப்போர் எண்ணிக்கை குறைவா? புத்தகக் கடைகளில் நிறைந்து கிடக்கும் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட இந்திய நூல்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்க்கும்போது

இந்த முடிவுக்கு நர்ம் வர முடியாது!

"இந்திய எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை மட்டுமே தான் நமது மக்கள் ரசித்துப் படிப்பார்கள்; நமது நாட்டு 'எழுத்தாளர்களுடைய' எழுத்தை நம்பும் எழுத்தாளர்களுடைய. எழுத்துக்களை பணம் கொடுத்து நமது மக்கள் வாங்கிப் படிக்கமாட்டார்கள்! " என்று ஒரு சிலர் சொல்வதிலும் எவ்வித நியாயமும் இருக்க முடியாது.

நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் மட்டுமே நிறைந்த நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகள் நன்கு விற்பனையாகிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. நமது நாட்டு எழுத்தாளர்கள் சிலர் தங்களது புத்தகங்களை இந்தியாவிலே அச்சிட்டு வித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள், அச்சுக்கூட வசதியும், புத்தக விற்பனை செய்வதற்கான புத்தகசாலை வசதியும் படைத்த ஒரு குறிப்பிடம்கூடிய எழுத்தாளர் தொடர்ந்து தனது புத்தகங்களை இந்தியாவில் அச்சிடுவித்து பிரச்சரம் செய்வதற்கப் பார்க்கும்போது வயிறு பற்றி யெரிக்கிறது!

கணேசலிங்கன், இளங்கேரன், டொமினிக் ஜீவா, அ. ந. கந்தசாமி, சிவத்தம்பி, காவலூர் ராசதுரை, கைலாசபதி போன்றேரும் கூட தங்கள் புத்தகங்களை இந்தியப் பதிப்பகங்களின் வெளியீடுகளாகத்தோன் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்,

'எழுத்' தைப் பொறுத்த மட்டில் தேசியம் பேசி மார்த்திய இவர்கள் 'பிரசரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் வழுக்கிவிழுந்திருப்பது பரிதாபமாக' இருக்கிறது. இவர்களது தேசியத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமலுமிருக்கின்றது.

இந்த இடத்தில் ஒரு வார்த்தை!

‘சமுத்தூத் தமிழ் இலக்கியம்’ ஓன்ற உயிரோட்டம் நிறைந்த கோட்பாட்டிற்கு அடிக்கல் நாட்டிய ‘மறுமலர்ச்சி’ வட்டத்தினர் தங்கள் எழுத்துக்களை இந்த நாட்டிலேயே பிரசரம் செய்வதிலும் ஒரு முன் மாதிரி காட்டி யிருக்கிறார்கள். வரதர், நாவற் குழியூர் நடராசன், சொக்கன் கனக. செந்திநாதன், மஹாகவி, இலங்கையர்கோன் ஆகியோரது எழுத்துக்கள் இலங்கைத் தொழி லாளர்களின் கை வண்ணத்தினால் அழகு பெற்று நூல் வடிவம் பெற்றிருப்பது மனதுக்குச் சிறிது சாந்தியளிக்கின்றது.

இந்தியாவில் பதிப்பிகப்பக் பட்ட புத்தகங்களை சாகித்திய மன்றலத்தினரும் கடந்த ஆண்டில் ஒதுக்கித் தள்ளியிருப்பது ஒரு நல்ல சுகு னம் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் தங்களது புத்தகங்களை இந்தியாவில் பதிப்பித்து வெளியிடும்போது இந்த நாட்டு ஒவியர்கள், புளைக் காலார்கள், புத்தகங்கள் கொள்ள வேண்டுமென்று நல்ல சுகு னம் என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது. அச்சக்கத் தொழிலாளர்கள் ஆகியோர்மீது தங்களுக்குள்ள அவ நம்பிக்கையை தங்களையறி யாமலே வெளியிடுகிறார்கள் என்றால் கொள்ளவேண்டும். சக தொழிலாளியின்மீது நம் பிக்கை வைக்க மறுக்கின்ற இந்த எழுத்தாளர்கள் மீதும் இந்த நாட்டு மக்கள் நம்பிக்கை வைக்க மறுத்தால் அதில் ஆச்சரியம் எதுவும் இருக்க முடியாது!

இலக்கிய உலகில் மாத்திரமல்ல, இந்த நாட்டுத்தரமான ரகிளும் இதைச் சிந்திக்கத் தான் செய்கிறேன். அவன் விழிப்புடன் இருக்கிறேன் என்பதை இந்தியாவில் தொடர்ந்தும் பிரசரங்களை நூபகத்தில் வைத்திருப்பது மிகவும் தல்லது.

காட்டு மாஸ்டர் வேணர்ஸ்

62, கண்டி விதி,
யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி: 7239

★ பஸ், வொறி, வாடை கைக்கார், பிரதி தியே க மோட்டார் வண்டிகள், உழுவுமெஷின்கள், மேட்டார் சைக்கிள்கள் இவை யாவற்றிற்கும் பயிற்சி அளிப்பவர்கள்.

★ வர்த்தக வாகனங்களுக்குரிய வருடாந்த பரிசோதனைக்கு முன் தங்களது வாகனங்களையெங்களிடம் அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

★ வாகன விபத்துக்கள் ஏற்பட்டால் சாரதிகளுக்கு தகுந்த முறையான ஆலோசனைகள் அளிக்கப்படும்.

★ வீதி ஒழுங்குச் சட்டமும் மோட்டார் மெக்கானிஸமும் படிப்பித்துக் கொடுக்கப்படும்.

கல்லைறை

சீபானீர்ச்செல்வம்

தென்னை மரத்துக்குப் பக்கத் திலே கல்லைறையும் தெரிகிறது. தென்னை மரமும், கல்லைறையும் அவனது இலட்சியங்களா?

அவனுக்குள் சுடுகாட்டுக் கனவு வளர்ந்தது. இன்னும் கூடினும் முன்றே மூன்று வருடங்கள்! அதற்குப் பின்-

கொட்டாங்கந்தைத் தோட்டத்திலுள்ளோரெல்லாம் ஆச்சரியப்பட்டு வாயில் கை வைப்பார்கள்! அந்த மூன்று வருடங்கட்கு பின்-

அப்பனின் புதை மேட்டில் கல்லைறை ஒன்றையும் கட்டி, பக்கத்தே செவ்விளாநீர் மரமொன்றையும் வளர்த்து விடுவான் சுப்பையா!

ஆப்பையாவுக்கு மனசு கொட்கடிக்கிறது. கணகளை மலர்த்துப் பார்க்கின்றான். கணகளுக்குள் பசுமை சொகுசொகப் பாய்கிறது... விழிகள் புதை மேட்டிலேயே சஞ்சரிக்கின்றன...

செழித்து மதர்த்து சிரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது, ஒருதென்னக்கண்று. கனவுகள் காய்த்துவிட்ட மாதிரி, ஒருணர்வு நெஞ்சுக்குள்! இன்னும் இரண்டு வருடங்களில்...

தென்னை கன்று நன்றாக வளர்ந்து நின்றது

கல்லறையும் எழும் பிவிடும்! அந்த வழியால் வருவோ அப்போவோ ரெல்லாம் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து பிரமித்துப் போவார்கள், “சுப்பையாவின் அப்பனுடைய புதை குழி யா அது!” என்று, எல்லோரும் மறக்காமல் பெயர் சொல்லுவார்கள். அவனுக்கு நெருசு நிறையும்!

தென்னங்கன்று வளர்ந்தி குக்கிற செழிப்பைப் பார்த்ததும் சுப்பையாவுக்கு அந்த இடத்தை விட்டுப்போகவே மனமில்லை. அந்த வழியே ராமசாமி வந்து கொண்டிருந்தான். கை தட்டி அழைத்தான் சுப்பையா.

“என்னப்பா சுப்பையா! ஒரே சுதிலை இருக்கியே... என்ன விசயம்?”

அந்தத் தென்னம்புள்ளையப் பாத்தியா...? எப்பிடி வளர்ந்தி குக்கு...? இன்னம் ரெண்டுவருத்துவு பாரேன்... அசந்து போவே...! கல்லறை ஒன்னு சுட்டாமப்போனேன்னு ‘ஏந்டா குட்டி’ ன்னு சுப்பிடு...”

“ஓன்னையப் பாத்தா செய்கிற ஆளு மாதிரித்தான் இருக்கு... ஆமா... கல்லறைக் கட்டாட்டி என்ன? என்ன வரப்போவது?

“என்ன வரப்போவதா? ஓன்கென்ன தெரி யும்? எங்கப்பா எங்கத் தாத்தாவுக்கு கல்லறை கட்டனுமின்னு எந்த நாளும் சொல்லிக்கிட்டிருப்பாரு... அது முடியலே... அவருமன்றையப் போட்டுட்டாரு... அப்பனுக்கு மகனுப் பொறந்து என்ன கெஞ்சேன்று இது கூட்டாட்டின்னப் பொழப்பு?”

“செய், செய்... பேராவது வேளவுகும்... இந்தத் தோட்டத் துலாய் நீதான் கல்லறை கட்டுவதைக்கீடுகீடு... நால்துதான்...

பில்லு வெட்டப் போவெணும்... வர்தேன்...” விடை பெறுக கொண்டு போய்விட்டான் ராமசாமி.

எதை ஈடுவைத்தாவது அப்பனுக்கு கல்லறை கட்டியே தீருவது என்ற வைராக்கியத்தோடு அந்த இடத்திலிருந்து நடந்தான் சுப்பையா.

இறவினர் வீட்டுக்கு சென்றிருந்த சுப்பையா அன்று திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். சுடுகாட்டு மலையருகே வந்த வன அப்பனின் புதைகுழியைப் பார்த்தான்.. அங்கங்களை அனுவனுவாக வெட்டுவது போன்ற வேதனைக்குரலோடு புதை மேட்டுகே ஓடினான்.

“அடே! பாவிங்களா! வெட்டாதீங்கடா! ஓங்க புள்ளை குட்டிங்க நல்லாருக்குமாடா? வெட்டாதீங்கடா!” என்று அல்லிக்கொண்டே பாய்ந்தான் சுப்பையா. ஆனால் அதற்குள் செழித்து வளர்ந்திருந்த தென்னங்கன்று இரண்டாகி கீழே சாய்ந்தது!

மறுகணம் வெறிபிடித்துவன் போல் மூர்க்கத் தனமாக, வெட்டியவனை அறைந்தான்!

“ஓன்னைய அருவருத்தஞ்சமன்னுல பொதைக்க! நீநல்லா இருப்பியாடா, நாசமத்தப்பாவி!!” என்று திருப்பித்திருப்பி அறைந்தான். ‘அடேயி மாவி! என்னைய அடிச்சக்கொல்லாதேடா! தொரைதான்டா வெட்டக்கொன்று! என்னைய விட்டுடு! என்றவறே அவனிடமிருந்து விடுபட்டு பங்களாவை நோக்கி ஓடினான் தென்னங்களை வெட்டியவன், சுப்பையா பிரிக்கும் கூட்டாட்டின்னப் பொழப்பு?’

மாடிப் போயிருந்மான். அவனைத் துரத்திக் கொண்டே ஓடினான்.

கடைசியில் விபரீதத்தில் முடிந்தது.

இரண்டு வருட சிறைத்தன்டனையை அனுபவித்து விட்டு வெளியில் வந்த சுப்பையாவிடம் பழியனர்ச்சி நிறைந்திருந்தது. தன் பிள்ளை போல வளர்ந்த தென்னங்கன்றை வெட்டச் சொன்ன துரையை பலிவாங்க நினைத்தான் இரண்டு வருடத்துடன் வேறு பழியை வளர்த்தது.

தோட்டத்தை அடைந்த வன்புதை குழியருகே போனான். அப்பாவின் புதைகுழி அங்கே இல்லை! புதிதாக நடப்பு

பட்டத்தேயிலைக் கள் ருக்கள் மறைத்து விட்டிருந்தன...

“காலங் காலமா உயிரைக் குடுத்த வளத்து இந்த மன்னில் ஒரு கல்லறைக் கட்ட எனக்கு ஸரியையில்லை... கல்லறைக்கட்டவா! ஒரு பிடி மன்னும் சொந்தமில்லை! ஒருபிடி மன்னும் சொந்தமில்லை!” என்று ஒலமிட்டான்.

பங்களாவை நோக்கி ஓட எடுத்த கால் வழுக்கியது... தேயிலைக்கன்றுகள் நசங்க அந்த இடத்திலேயே விழுந்தான்! ஒரே ஒரு விக்கல் சத்தம் மட்டும் கட்டச் சூலமாகி ஓலித்தது!

அவனுக்காக கல்லறை கட்ட யாரிருக்கிறார்கள்?

மனிதன் சாகலரம் -

மனிதத் தன்மை சாகாது!

ம. சுவிரிரத்து

14-11-67

மறைந்த திகதி

வாழ்வதற்கு உதவி செய்யவே விண்ணிற்கும் இந்த உலகில் அழிவதற்கு - இலக்கிய சேவையே அழிவுப்படலம்தான் என்பது பலரது நினைப்பு - ஊக்கங் தந்து எனது முதலாவது

சிறுகதைத் தொகுதியும் சாகித்திய மண்டலம் பரிசு பெற்ற புதுக்கமூராகிய ‘தன்னீரும் கண்ணீரும்’ நூலுருவில் வெளியிடுவதை குறிப்பிட்டு தற்கான ஆரம்பச் செலவு 300 - ரூபர்வை எனது ஒரு கடித்துறை குறிப்பு பதிலாக 48 மணி நேரத்தில் தந்துதவி ஆசீர்வதித்து எனது மாமாவின் கரங்கள் இன்று செயலிழந்துவிட்டன; அவரது நல்ல இதயம் இன்று நம்மைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் விட்டது.

இன்று இவரது மறைவு முப்பத்தொரு நாட்களை விழுங்கி விட்டது. இந்த இழப்பு எனது இலக்கிய வாழ்க்கைக்கே ஒரு பேரிட! இருந்து எனது கால்கள் பின் வாங்க மாட்டா!

எனது நினைவாருஞ்சவியை அவரது ஞாபகத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

டோமினிக் ஜீவா

எனது கதாபாத்திரங்களை
நான்கண்ட பேட்டி

‘பாதுகை’

முத்துமுகம்மது

டொமிலிக் ஜிவா

இத்து முகம்மது எனது நீண்ட நெடுங்கால நண்பன், கஸ் தூரியார் வீதியிலேதான் இருவரும் தொழில் செய்கிறோம். இரு வரது கடைக்கும் இடையேயுள்ள தூரம் மிக மிகச் சொற்பம். அதுபோலவே இருவரது இதயங்களின் இடைவெளியும் மிக நெருங் கியது. எனது இரண்டாவது சிறுக்கதைத் தொ கு தி யா ன் ‘பாதுகை’க்கு முன்னுரை வழங்கியவர் இவரேதான். அக்கதையில் வரும் கதாநாயகன் கூட இந்த முத்துமுகம்மதுவேதான். சட்ட நடவடிக்கைகளில் இருந்து தப்பித்துக்கொள்ளும் முகமாக ‘இக்கதைகளில் வரும் சம்பவங்களும் பாத்திரங்களும் கற்பணைகளே’ எனச் சொல்லும் இச் சிருஷ்டி யுகத்தில் துணிந்து எனது கதர் பாத்தி ரங்கள் இவர்களேதான் என இனங்காட்டி அவர்களது பூரண அன்பையும் பெற்றுக்கொண்டவன் நான் ஒருவனேதான் எனச் சொல்லிக்கொள்வதில் தப்பில்லைத்தன? என? அதே உண்மைக் கதாபாத்திரம் ஒரு தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியது உலக வரலாற்றில் இதுவே முதல் தடவையாகும், அத்துடன் ஒரு சாதாரண செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளியைக் கொண்டு முன் னுரை பெற்று வெளிவந்ததும் எனது நூலாகத்தான் இருக்கும் எனவும் நம்புகின்றேன். பின்னர் அதே பாத்திரங்களைப் பேட்டி கண்டு. அந்த அந்தப் பாத்திரங்களின் அபிப்பிராயங்களை, மன உணர்ச்சிகளை எழுதும் ஒரேயொரு கதாகிரியன் நானுக்கத்தான் இருக்கும் என்பதே எனது துணிபு. இம் முப்பெரும் பெருமைகளுக்குரிய நண்பனுடன் நான் அவரது கடையில் இந்து பல விவகாரங்களையும்பற்றி, அரசியலில் இருந்து அரசுத் தமிழ் வரை விவாதம் பண்ணியிருக்கிறேன். அவரது பேட்டியே இது,

‘யாழ்ப்பாணத்தவர்களைப் பான்மை இல்லாத வர்கள். மிகக் குறுகிய எண்ணம் படைத் தவர்கள். சாதி, குலம், கோத்திரர், செய்யும் தொழில் பார்த்து ஒருவனை மதிப்பிடுகிறார்களே தவிர, அவனது திறமையை, ஆற்றலை, அறிவின் ஆழத்தைப் புரிந்து, தெரிந்து மதிக்கக் கூட தெரியாதவர்கள், ‘அமெரிக்காவிலே மேலை தகள் அப்படித்தோன்றினார்கள், இங்கிலாந்திலே அறிஞர்கள் இப்படிவாழ்ந்தார்கள், பிரான்லிலே கலைஞர்களை இப்படிக் கொரிவித்தார்கள் ரஷ்யா ஆடு மேய்த்தவனை இந்த அவனியே புகழும் எழுத்தாளனுக்கியது’ என இவர்கள் வாய்த் தம்பட்டம் அடிப்பார்களே தவிர, இங்கு அதற்கு நேர்மாறுகலே செயல்படுவார்கள். இவர்களது மத்தியில் மதிக்கப்படத்தக்கவர்கள் எல்லாம் ஒதுக்கப்படுகின்றனர். முக்கித்தக்கி எழும்ப முனைப்பலைத் தட்டி விழுத்துவதில் இவர்கள் அசகாய குரர்கள். சிலதமிழ் இலக்கிய வல்லுநர்கள் கூட தமது எழுத்தின் ஆற்றலினால் நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல்தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் தமது பெயருக்கு முன்னாலும் அப்படியே பின்னாலும் தமது பட்டங்களைப் போட்டு நிரப்பவேண்டிய அளவிற்குக் கீழிறங்கிவிட்டது கூட, இந்த யாழ்ப்பாணத்து மனப்பானமையின் தாக்கங்களில் ஒன்று என்பது எனது

அபிப்பிராயம்’

‘யாழ்ப்பாணத்தவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?’ என்ற எனது கேள்விச்சு முத்துமுகம்மதுவின் பதில் தன் மேலே தரப்பட்டது.

கே: உங்களால் மறக்க முடியாத பாத்திரம் என்ன?

ப: ‘காதல்’ சஞ்சிகையில் அதன் ஆசிரியரான அந. ராமநாதன் எழுதிய சரித்திர நாவலான வீரபாண்டியன் மனைவியில் வரும் ஐந்நாத கச்சிராயன் என்ற பாத்திரமே என்னால் எப்பொழுதும் மறக்கமுடியாத பாத்திரமாகும்.

கே: எனது பாதுகைக்கு நீங்கள் முன்னுரை ஜீலிமூதினீர்களே அதன் எதிரொலிகள் ஏதாவது இருந்ததா?

ப: கொக்குவில் பிரம்படியைச்சேர்ந்த ராஜா எனபவர். அரசாங்க ஊழியருக் குருந்து இப்பொழுது பென்ஷன் பெறுபவர். ஒரு நாள் என்னைத் தேடி வந்தர். “நீர்தானே முத்து முகம்மது?”, என நேரடியாகவே என்னைக் கேட்டார். நான் “ஐமோம்” என்றேன் “ஜீவா புக்கத்துக்கிலே உமது முன்னுரை படித்தேன்” என்றார். என்னை மனதாரப் பாராட்டினார். இன்று வரைக்கும் ஒவ்வொரு மாதமும் பென்ஷன் வாங்க வரும் போது அவர் என்னைச் சந்திக்க கட்டிடயர், தாடிவளர்த்தவர்.

வேலை. விழிந்த சப்பாத்தை ஒரு நாள் கழற்றி தந்தார். - பத்து நிமிட வேலை, செய்து கொடுத் தேன். ஒரு ரூபா நஞ்சுவிட்டுத் திரும்பினார். மிகுதிக் காசான ஜம்பது சத்தைக் கொடுக்கத் திரும்பி எடுத்தேன். அவர் போய்க் கொண்டே “பரவா யில்லை, இருக்கட்டும்!” என்ற வாரே போய்விட்டார். தொழிலாளியின் பத்துச் சத்து லை எப்படித் தட்டலாம் என்ப பேரும் பேசும் இந்த உலகில் இந்தச் சம்பவம் எனது மனதில் பதிந்துபோய்விட்டது. அதன் பின்னால்தான் அறிந்து கொண்டேன் அவர்தான் ஏ ஜே கனக ரெட்டு என்று. இன்னுமொன்று. ஒரு அழகான குமர்ப்பெண் ஒரு நாள் கடைக்கு வந்தாள். செருப்பைக்காட்டி அதற்கு ஆணி அடிக்க வேண்டும் என்றார். அவளது முகபாவம் எதையோ மென்று விழுங்குவது போலிருந்தது. நானும் அவளைப் பார்த்தேன், அவனும் என்னைப் பார்த்தாள். குளிந்து பயபக்தியுடன், மெதுவாக நீங்கதானு அந்த முத்து முகம்மது? ’எனக் கேட்டாள். குறும்பு செய்ய மனம் ஏவினாலும் சுதாரித்துக்கொண்டு “எந்த முத்து முகம்மது? ” எனக் கேட்டேன் “பாதுகையிலை வருகிற முத்துமுகம்மது” “ஓமோம்!” என்றேன்.

மன நிறைவுடன் சில்லறையைத் தந்து விட்டுப் போய்விட்டாள். ஊர், பேர் தெரியாது. இன்னும் அந்தப் பட்டினாள்

முகபாவம் என்மனதில் நிற்கின்றது. செருப்பில் ஓட்டியிருந்து செம்மண்ணைப்பார்த்து அப்பெண் யாழ்ப்பாணப்பட்டனைத்தைச் சேர்ந்தவள்ளை என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இந்தக் கொடுத்தான் சம்பவம் தன் பாருதாக்கு நான் முன்னுடை எழுத தொடங்கியதின் பின் ஏற்பட்டவை நினைக்கும்பொழுது இங்கு கூட மனிதத்தன்மைக்குப்பஞ்ச மில்லை என்ற ஆறுதல் ஏற்படுகின்றது.

கே: ஈழத்து எழுத்தாளரைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ப: ஈழத்து எழுத்தாளர்களுது நூல்களையும் வாராவாரம் வெளிவரும் சிறுகதைகளையும் நான் தொடர்ந்து பத்து வருகிறேன். முன்னர் இருந்த இலக்கிய உணர்வு மட்டுமட்டுப்பட்டுள்ளதை இன்று கவனிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அத்துடன் ஒரு சில்லுபு மனப்பான்மையும் எழுத்தாளர்களை அட்கொண்டுள்ளது இது சிறஷ்டாக தன்மையை முடமாக்கி விடிம் ஆபக்காகும். இருந்தும் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தமக்குள் பல பிளவுகளாகப் பிரிந்திருந்தாலும் கூட, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் பொதுவான அக்கறையுள்ளவர்களாகவே விளங்குகின்றனர். பொதுவாக ஒர் இலட்சியம் இவர்களிடையே உண்டு. இது வரவேற்கத் தக்கது, மலையாள, வங்க இலக்கி

யங்களை நோக்கி நமது எழுத்தாளர்கள் சிந்திக்கிறார்கள் என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

கே: தமிழ் சினிமாக்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ப: சாக்கடைகளைப் பற்றிப் பேசுகினால் மனந்தான் அழுகடையும். தமிழ் நாட்டுச் சினிமாக்கள் கலைகளால்ல. ஈழத்தைச் சுரண்டும் சள்ளக் கடத்தல் சாதனங்களில் ஒன்றுதான் தமிழ் சினிமா. தமிழ்ப் படங்களைத் தடை செய்வதுதான் தமிழுக்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய தொண்டாகும். மாருக கேரள, வங்க, இத்தாலிய, ஐப்பானியப் படங்கள் இங்கு திரையிடப்பட்டால் நமது நாட்டுக் கலைஞர்களுக்கும் அது பேருதவியாக இருக்கும். குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால் படகோட்டியில் வரும் மீனவப் பாத்திரம் காற்சட்டை போட்டுக் காட்சியளிக்கின்றது. இது இந்த உலகத்திலேயே இல்லாத புதுமை. இதனால் தமிழ் நாட்டவர்கள் தங்களது கலைகளை மாத்திரமல்ல, தமது தொழிலாளர்களையுமே அவமதிக்கின்றனர். மாருகச் செம்மீன் பாத்திரமும் பத்திரிகையில் வெளிவந்த விமர்சனமும் உண்மையான கேரள மீனவச் சமூகத்தையே சித்திரிப்பதாக உள்ளதாக இருக்கின்றது. இதிலிருந்தே எனது கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கே: தமிழகத்து எழுத்தாளர்களைப்பற்றி என்ன என்ன கூடிரீர்கள்?

ப: தமிழகத்தில் குறிப்பிடக் கூடிய சில எழுத்தாளர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவருமே உதவாக் கட்டைகள். அவர்களது இலட்சியம் ஒன்றே ஒன்று தான். பிரபல நடிகரின் சினிமாப்படம் ஒன்றிற்காவது கதை வசனம் எழுதுவது, அவ்வது பிரபல பத்திரிகை ஒன்றில் கவர்ச்சிப் படத்துடன் தொடர்க்கதையை ஆரம்பிப்பது ஆத்ம சத்தியற்ற வெறும் பசப்பு எழுத்தாளர்கள் அந்த நாட்டைப் பிரதிபலிக்க மாட்டார்கள் என்பது தின்னாம். தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் கேரள, வங்க, இத்தாலிய, ஐப்பானியப் படங்கள் இங்கு திரையிடப்பட்டால் நமது நாட்டுக் கலைஞர்களுக்கும் அது பேருதவியாக இருக்கும். குறிப்பாகச் சொல்லப் போனால் படகோட்டியில் வரும் மீனவப் பாத்திரம் காற்சட்டை போட்டுக் காட்சியளிக்கின்றது. இது இந்த உலகத்திலேயே இல்லாத புதுமை. இதனால் தமிழ் நாட்டவர்கள் தங்களது கலைகளை மாத்திரமல்ல, தமது தொழிலாளர்களையுமே அவமதிக்கின்றனர். மாருகச் செம்மீன் பாத்திரமும் பத்திரிகையில் வெளிவந்த விமர்சனமும் உண்மையான கேரள மீனவச் சமூகத்தையே சித்திரிப்பதாக உள்ளதாக இருக்கின்றது. இதிலிருந்தே எனது கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

கே: தமிழகத்து எழுத்தாளர்களைப்பற்றி என்ன என்ன கூடிரீர்கள்?

ப: தமிழகத்தில் குறிப்பிடக் கூடிய சில எழுத்தாளர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவருமே உதவாக் கட்டைகள். அவர்களது இலட்சியம் ஒன்றே ஒன்று தான். பிரபல நடிகரின் சினிமாப்படம் ஒன்றிற்காவது கதை வசனம் எழுதுவது, அவ்வது பிரபல பத்திரிகை ஒன்றில் கவர்ச்சிப் படத்துடன் தொடர்க்கதையை ஆரம்பிப்பது ஆத்ம சத்தியற்ற வெறும் பசப்பு எழுத்தாளர்கள் அந்த நாட்டைப் பிரதிபலிக்க மாட்டார்கள் என்பது தின்னாம். தமிழகத்து எழுத்தாளர்கள் கேரள, வங்க எழுத்தாளர்களிடம் நிறையக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

கே: எனது கதைகளில் உமக்குப் பிடித்த கதையைச் சொல்ல முடியுமா?

ப: ‘வெண்புரு’ என்ற கதை மகா அற்பு மானது. கதை சொல்லும் பாணி மிக மிக நுட்பமானது; கலைத்துவம் நிரம்பியது. அந்தச் சம்பவம் இந்தியாவைப் பற்றியதாக இருந்தபோதிலும் கூட, இந்திய எழுத்தாளர்களின்து மனதில் படவில்லை. கடல் கடந்து, அதுவும் யாழ்ப் பாணத்தில் வாழும் ஒரு எழுத்தாளன் நெஞ்சில் கருவாசி, உருவாகிய அந்தக் கதை சர்வதேச முத்திரை பதிக்கத்தக்கது. இதை யாருடனும் வாகிக்கு நான் தயார்.

கே: எனது பாத்திரங்களில் உமக்குப் பிடித்தமான பாத்தி ரம் எது?

ப: சாலையின் திருப்பம் தொகுதியில் வெளிவந்த ‘இரகசியகீதம்’ என்ற சிறு கதையில் வரும் ‘படினம் கணக்கைப் பாத்தான் எனக்குப் பிடித்த பாத்திரம். சொற்ப நேரமே வந்து காட்சியளித்தாலும் அந்தப் படினம் கணக்கை என் மன சில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் யிக ஆழ மாகப் பதிந்து விட்டது. ஒரு தலை சிறந்த சிறு கதைப் பாத்திரம் அப்படித்தான் படைக்கப்படவேண்டும் என நம்புகின்றவன், நான்..

கே: என்னைப்பற்றி இப்பொழுது என்ன கருதுகிறீர்கள்?

ப: சற்று அலட்சிய சுபாவம் உம்மிடம் ஏற்பட்டு வருவதாக நான் பயப்படுகிறேன். அதை வேறு விதமாகச் சொன்னால் சற்றுத் திமிர்க்குணம் என்று கூறலாம். இது வேலைப் பழுவினால் ஏற்பட்ட அவகாசமில்லாத தன்மையோ எனவும் நான் நினைப்பதுண்டு இருந்தாலும் முன்னைய எனது ஜீவாவாகவே நீ இருக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றேன். இந்த எனது நம்பிக்கை பொய்க்காது என்பது

எனக்குத் தெரியும். இருபது வருடப் பழக்கம், எனவே எந்த வேலைக் கஷ்டம் எம்மைப் பாதித்தாலும் நாம் மாறிவிடக்கூடாது. ஒரு எழுத்தாளன் என்கிற முறையில் உம்மிடம் ரசிகர்கள் எவ்வளவோ எதிர்பார்க்கின்றனர். அதைச் செய்தாலே போது’.

கே: மல்லிகையைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?

ப: மல்லிகை கிடைத்தவுடன் தலையங்கந்தை முதலில் படித்து முடித்து விடுவேன். குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் மல்லிகையின் தலைபங்கத்திற்காகவே நான் அதை வாங்குவது வழக்கம் தலையங்கங்கங்கள் முதல் தரமானவை. முக்கியமானவை. மற்றும் முது அறிஞர் ந. சி. கந்தையா பிள்ளை இறந்த செய்தியை நான் முதன் முதலில் அறிந்தது மல்லிகை மூலம்தான். பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களினது குண இயல்புகளைப் படித்தறிந்ததும் மல்லிகையிலேதான். எனவே மல்லிகை வழர, வாழ ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். அத்துடன் அதன் வளர்ச்சிக்கு இந்த நாட்டுத் தரமான ரசிகனுக்கும் பொறுப்புண்டு என்பதையும் கூறி வைக்கின்றேன்.

அடுத்த இதழில்

“செய்தி வேட்டை”

நிதூபர் நித்தியலிங்கம்

பேட்டி வெளிவரும்

சமுத்து எழுத்தாளர்களின் புதிய படைப்புக்கள் யாவும் இங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

புத்தாண்டுக் கல்ஸ்டர்கள், டயற்கள், நத்தார், நியூஇயர், போங்கல் வாழ்துக்கள் விலை சகாயமாகக் கிடைக்கும்.

பெரிய கடைக்கு புத்தக, சஞ்சிகை, பேப்பர்கள் வாங்கவருபவர்கள் தயவு செய்து கீழ்க் கண்ட பெயரை மறந்துவிடாதீர்கள்.

ச. இருஷ்மை சாமி

33. பெரிபாக்டை, மாற்பாஸம்.

அகில இலங்கை

காந்தி சேவா சங்கம்

பதிவு எண். எஸ். 159

இங்கூர்களே! தொழில் இல்லை என்ற கவஸ்ரங்கள்?

★ கமத்தொழில்

★ தச்சத்தொழிழ்

ஆகிய துறைகளில் இலவசப் பயிற்சிபெறுங்கள். விபரங்களுக்கு:-

கௌரவ நிர்வாகி

காந்தி நிலையம்

உருத்திரபுரம் (தபால்)

பரந்தன் (வழி)

வடக்கிலே சுற்றுலாத்துறை வளர் உதவித் தேசிய சமீப்சத்தை நிறுவுக!

செல்வத்தைத் தேடும் புது வழிகளைக் காண்பதிலேயே எங்கள் நன்னிலை தங்கி உள்ளது ஈழத்துக்கும் யாழ்ப் பாணத்துக்கும் வரவிரும்பும் வெளிநாட்டு உல்லாசப் பிரயாணிகள் நம்மிடம் பெறத்தக்கன எவ்வளவோ உள்ளன. சுற்றுலாத்துறையைக் கட்டி வளர்க்கும் போது எமது மக்களும் எமது நாடும் எமது பிரநேஷும் பெசிதும் பயன்டைய முடியும்.

உல்லாசப்பிரயாணத்துறை நலவரில் கருத்தோடு
இதனை வெளியிடுவது—

புஞ் சிபன் ஓராட்டேல்ஸ்கோ யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம் 60, சல்தூரியார் விதியில் வசிப்பவரும், மல்லிகை ஆசிரியரும், வெளியிடுவவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக, யாழ்ப்பாணம் 56, டண்ணீர் விதியில் வசிக்கும் அ. கதிர்காமநாதன் அவர்களால் யாழ் நாவலர் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.